Disney
ALICE
în
ȚARA MINUNILOR
EGMONT

Lewis Carroll

ALICE ÎN ȚARA MININULOR

www.virtual-project.eu

în româneşte de FRIDA PAPADACHE

EDITURA ION CREANGA – BUCUREŞTI
1976

Capitolul I

ALICE COBOARĂ ÎN VIZUINA IEPURAŞULUI

ÎNCEPUSE A SE PLICTISI DE-A BINELEA ALICE, de când tot şedea pe mal lângă sora ei şi n-avea ce face. Încercase de vreo două ori să se uite în cartea pe care o citea soră-sa, dar n-avea niciun haz: nici poze, nici dialog! „Ce rost o fi având o carte fără poze şi fără dialog?“ se întreba Alice.

Şi chibzuia în gândul ei (cât se putea chibzui pe o zi de arşiţă ca asta, care te făcea să tot picoteşti şi să ţi se împăiejeneze gândurile) dacă plăcerea de a împleti un şirag de margarete merita osteneala să se ridice şi să culeagă margaretele. Când, deodată, un Iepuraş Alb, cu ochi de mărgean, alergă chiar pe lângă ea.

Pentru atâta lucru n-avea de ce să te prindă mirarea, şi Alice nu prea se miră nici când îl auzi pe Iepuraş bombănind:

— Vai, vai vai! Am să întârzii!

(Când se gândi mai târziu la întâmplarea asta, îşi dete seama că s-ar fi cuvenit să o mire, dar în clipa aceea îi părea totul foarte firesc.) însă când Iepuraşul, nici mai mult nici mai puţin, *scoase un ceasornic din buzunarul vestei,* se uită la el şi-apoi îşi iuţi fuga, Alice se repezi în picioare; căci îi dăduse prin gând, cu iuţeala fulgerului, că n-a mai văzut niciodată iepure să aibă vestă cu buzunare şi nici ceas pe care să-l scoată din buzunar; şi, curioasă foc, o luă la fugă peste câmp, pe urmele Iepuraşului, ajungând tocmai la timp ca să-l vadă cum dădea buzna într-o vizuină măricică de sub nişte tufişuri, unde pieri.

Într-o clipă, hop şi Alice după el în vizuină!

Coborâse fără să-şi pună cât de cât întrebarea: cum va ieşi oare de acolo?

O bucată de drum, vizuina iepurească o duse pe Alice drept înainte ca printr-un tunel, apoi o luă brusc la vale, dar atât de brusc, încât Alice n-avu vreme nicio clipită să se gândească a se

opri; se trezi lunecând în jos, ca într-o fântână foarte, foarte adâncă.

Fie că era o fântână foarte adâncă, fie că Alice cădea foarte, foarte încet, oricum, avu timp, în cădere, să privească pe îndelete în juru-i şi să se întrebe cu mirare ce-avea să urmeze. Mai întâi încercă să privească în jos, spre a se lămuri unde va ajunge, dar era prea întuneric ca să poată deosebi ceva; apoi se uită la pereţii fântânii şi băgă de seamă că erau acoperiţi de rafturi cu provizii şi de etajere cu cărţi; ici şi colo văzu hărţi şi tablouri agăţate de piroane. În trecere, luă de pe un raft un borcan, cu o etichetă pe care scria: DULCEAŢĂ DE PORTOCALE, dar, spre marea ei dezamăgire, când îl deschise, îl găsi gol. Nu vru să-i dea drumul, de teamă să nu omoare pe cineva dedesubt, şi izbuti să aşeze borcanul într-un alt raft, pe lângă care luneca.

„Ei! gândi Alice. După o cădere ca asta, nici c-o să mai îmi pese când m-oi da de-a dura pe scări! Cât de vitează o să le par celor de-acasă!… Eh! De-acu', chiar dacă aş cădea de pe acoperiş, n-aş mai zice nici cârc!“ (Şi foarte probabil că spunea adevărul.)

Cădea, cădea, cădea. Oare n-avea să se mai oprească nicicând?

— Mă întreb câte leghe am străbătut de când tot cad. Spuse Alice cu glas tare. Cred că voi fi ajuns pe undeva pe-aproape de centrul pământului. Ia să vedem: asta e, pare-mi-se, cam la patru mii de mile[1] adâncime. (Fiindcă, vedeţi dumneavoastră, Alice cam învăţase asemenea lucruri la şcoală – şi cu toate că acum nu prea era un prilej bun de a se făli, fiindcă n-avea cine s-o audă, totuşi putea fi folositor – ca exerciţiu, dacă nu pentru altceva – măcar să-şi repete cunoştinţele.) Da, cam asta este distanţa, dar stau şi mă-ntreb la ce Latitudine sau Longitudine am ajuns oare? (Alice habar n-avea ce înseamnă Latitudine, şi nici Longitudine, dar gândea că sunt nişte cuvinte simpatice şi impunătoare, încât îi plăcea să le rostească.)

Nu trecu mult şi începu iar:

— Oare voi cădea până la capătul celălalt al pământului? Ce nostim ar fi să ajung la urmă printre oamenii care umblă cu

---

[1] O milă englezească = 1609 m. (n.t.).

capul în jos! Antipatii[2] parcă le zice. (Mai că-i părea bine, de data asta, că n-o auzea nimeni, fiindcă avea oarecari îndoieli că le zice chiar aşa.) O să trebuiască să-i întreb care e numele ţării. „Fiţi bună, doamnă, aceasta e Noua Zeelandă sau Australia?“ (Şi încerca să îndoaie genunchii şi să facă o plecăciune politicoasă – dar, spuneţi şi voi, cum poţi să îndoi genunchii şi să înclini capul, graţios, când cazi, plutind prin aer? Credeţi că voi aţi putea?) Vai, dar are să mă creadă o fetiţă cu totul şi cu totul neştiutoare! Nu, nu face să întreb; lasă, c-o să văd scris pe undeva.

Cădea, cădea, cădea. Cum altceva n-avea ce face, curând începu iar să vorbească.

— Dina cred c-o să-mi simtă lipsa diseară. (Dina era pisica ei.) Sper că n-au să uite, la ora ceaiului, să-i pună şi Dinei lapte în farfuriuţă. Dina, drăguţa mea, ce bine ar fi fost să fii şi tu cu mine aici! Şoareci mă tem că nu-s în văzduh, dar poate c-ai putea prinde câte-un liliac – ştii, liliecii aduc foarte mult eu şoarecii. Dar oare pisicile mănâncă lilieci? Şi cum între timp i se cam făcuse somn, mai îngână o dată – şi-apoi iarăşi şi iarăşi, ca prin vis: Oare pisicile mănâncă lilieci? Oare pisicile mănâncă lilieci?… iar uneori greşea şi spunea: Oare liliecii mănâncă pisici?

Dar cum tot nu ştia ce să răspundă, n-avea importanţă cum punea întrebarea. Simţea că începe să moţăie şi tocmai prinsese a visa că se plimbă, de mână cu Dina, întrebând-o foarte serios: „Hai, Dina, spune-mi drept: ai mâncat vreodată un liliac?“ când, hodoronc-tronc, buf! Şi iar buf! căzu pe un maldăr de crengi şi de frunziş veşted şi acolo rămase. Gata căderea!

Alice nu se lovise câtuşi de puţin şi într-o clipă sări în picioare. Privi în sus, dar deasupră-i era întuneric; înaintea ei se întindea alt coridor foarte lung, în capătul căruia îl zări iar pe Iepuraşul Alb, alergând cât îl ţineau picioarele. Nu era nicio clipă de pierdut: Alice o luă la fugă, iute ca vântul, şi tocmai bine îl prinse din urmă pe iepure ca să-l audă bombănind, în timp ce cotea după un colţ:

— Vai de urechile şi de mustăţile mele, că tare s-a mai făcut târziu!…

---

[2] Vrea să spună: „cei de la antipozi”, (n.t.)

Când cotise după iepuraş, Alice era chiar în spatele lui, dar iată că acum nu-l mai zărea. Se văzu într-o sală lungă şi joasă, luminată de un şir de lămpi ce atârnau din tavan.

Jur împrejurul sălii erau uşi, dar toate încuiate. După ce merse Alice, de-o parte şi de alta, de-a lungul uşilor, încercând-o pe fiecare, se întoarse iar, mâhnită, în mijlocul sălii şi, plimbându-se încoace şi încolo, se întreba cum va mai ieși vreodată din acel loc.

Când iată că-i căzură ochii pe o măsuţă cu trei picioare, toată din cleştar; iar pe ea nu se afla nimic decât o cheie mititică, de aur.

Alice gândi mai întâi că era cheia vreuneia dintre uşile sălii; dar, vai! — ori vor fi fost broaştele încuietorilor prea mari, ori va fi fost cheia prea mică, vorba e că nicio uşă nu se descuia. Dar când dădu ocol sălii pentru a doua oară, văzu o perdea joasă, pe care n-o băgase de seamă mai înainte; îndărătul acesteia se afla o uşiţă, înaltă de vreo trei palme; încercă cheia cea mititică, de aur, la această uşiţă şi – mare îi fu bucuria – cheia se potrivea!

Alice deschise uşiţa şi văzu că dădea într-un gănguleţ, nu mult mai mare ca o gaură de şoarece; îngenunchind, privi, prin gănguleţ, într-o grădină cum nu mai văzuse alta de frumoasă. Cât jinduia să scape din sala mohorâtă şi să se plimbe printre răzoarele de flori, strălucind în toate culorile, şi printre fântânile acelea, ce răspândeau răcoare! Dar nici capul nu-l putea scoate prin deschizătura uşii. „Şi chiar dacă aş putea scoate capul – gândi biata Alice – la ce mi-ar fi de folos, fără umeri? Ah, ce bine ar fi să mă pot strânge ca o lunetă! Cred că n-ar fi prea greu, dacă aş şti cum să încep.” Fiindcă, vedeţi, i se întâmplaseră în ultimul timp atâtea lucruri năstruşnice, încât începuse a gândi că de fapt foarte puţine lucruri erau cu adevărat imposibile.

Se părea că degeaba aştepta Alice lângă uşiţă, încât se duse iar la măsuţă; mai că spera să găsească acolo altă cheie, sau măcar o notiţă cu instrucţiuni cum se pot strânge oamenii ca lunetele.

De data asta găsi o sticluţă („care *e* sigur că nu fusese înainte” – zise Alice) şi, legată de gâtul sticlei, era o etichetă de hârtie pe care se puteau citi, cu litere frumoase şi mari, de tipar, cuvintele: BEA-MĂ!

Uşor de zis: „Bea-mă!“, dar Alice, o fetiţă înţeleaptă, cuminte, nu era să se repeadă să facă una ca asta.

— Ba nu – zise ea – întâi mă uit, să văd dacă nu cumva scrie pe sticlă: „Otravă”.

Citise ea câteva istorioare foarte drăguţe, despre copii care se aleseseră cu arsuri, sau fuseseră înghiţiţi de lighioane sălbatice, sau avuseseră alte păţanii neplăcute

— Şi toate astea numai şi numai pentru că nu ţinuseră seama de nişte reguli foarte simple, pe care încercaseră să-i înveţe cei ce le voiau binele – de pildă: că un vătrai încins te arde dacă-l ţii

prea mult în mână şi că, atunci când te tai foarte adânc la deget cu un cuţit, de obicei curge sânge; şi nu uitase niciodată că, dacă bei mult dintr-o sticlă pe care scrie „otravă”, e aproape sigur că mai curând sau mai târziu n-are să-ţi priască.

În orice caz, pe sticla asta nu scria defel „otravă”, aşa că Alice se încumetă să guste din ea; şi găsind-o foarte pe placul ei (fiindcă avea un gust amestecat, de plăcintă cu vişine, cremă de ananas, friptură de curcan şi pâine prăjită, caldă, unsă cu unt), repede o dădu gata toată.

— Ce ciudat mă simt! zise Alice. Cred că sunt pe cale să mă strâng ca o lunetă!

Şi-aşa şi era; scăzuse în înălţime cam până la zece degete; şi i se lumină faţa la gândul că acum era tocmai de mărimea potrivită ca să poată trece prin uşiţă în grădina aceea fermecătoare. Totuşi, mai aşteptă câteva minute, ca să vadă dacă mai scade încă; era cam neliniştită în această privinţă, „căci, mai ştii – îşi zicea – te pomeneşti că mă sfârşesc de tot, ca o lumânare. Stau şi mă întreb: cum aş fi atunci?“ Şi încerca să-şi închipuie cam cum arată oare flacăra unei lumânări, după ce s-a stins lumânarea – fiindcă nu-şi amintea să fi văzut vreodată aşa ceva.

Mai stătu niţeluş şi, văzând că nu se mai întâmplă nimic, se hotărî să intre îndată în grădină, dar – vai! Biata Alice! — când ajunse la uşă, văzu că uitase cheiţa de aur, iar când se întoarse înapoi la măsuţă, ca s-o ia, văzu că-i era cu neputinţă să ajungă până la cheie! O vedea foarte lămurit prin sticla străvezie şi încerca din răsputeri să se cațere pe unul din picioarele mesei, dar prea era lunecos; şi după multe încercări zadarnice, biata neghiniţă se aşeză la picioarele mesei şi începu să plângă.

„Hai şi nu mai plânge aşa degeaba! îşi spuse Alice cu asprime. Te poftesc să încetezi imediat!“ De obicei îşi dădea sfaturi foarte cuminţi (deşi cam rar le urma) şi uneori se certa atât de rău, încât o podideau lacrimile. Îşi amintea că odată încercase să-şi tragă câteva palme, pentru că jucase necorect la o partidă de crochet cu ea însăşi; fiindcă, vedeţi, acestei ciudate copile îi plăcea grozav să facă pe două fiinţe deodată. „Dar acum – gândi biata Alice – degeaba aş zice că sunt două fiinţe!

Când mai că n-a rămas din mine nici de-o singură fiinţă vrednică de luat în seamă!“

Nu trecu mult şi-i căzu privirea asupra unei cutioare de sticlă care se afla sub masă; o deschise şi găsi în ea o prăjiturică mică, mică, pe care erau scrise frumos, cu stafide, cuvintele: MĂNÂNCA-MĂ!

— Foarte bine – zise Alice – am s-o mănânc, şi dacă mă fac mai mare, o să pot ajunge până la cheie, iar dacă mă fac mai mică, o să pot să mă strecor pe sub uşă; aşa că, de intrat în grădină, intru – şi puţin îmi pasă cum şi în ce fel!

Îmbucă o fărâmă şi se întrebă îngrijorată: „Ce se întâmplă? Ce se întâmplă?“ ţinându-şi mâna în creştetul capului, ca să vadă dacă se înalţă ori o ia în jos. Fu foarte mirată să vadă că rămânea cum era; bineînţeles că asta se întâmplă ori de câte ori mănânci o prăjitură, dar Alice într-atâta se deprinsese a se aştepta la întâmplări neobişnuite, încât i se părea nerod şi plicticos ca lucrurile să decurgă în chip obişnuit. Aşadar se apucă să mănânce prăjitura şi, foarte repede, o dădu gata.

Capitolul II

BALTA DE LACRIMI

— CUM NU SE POATE MAI CIU-CIUDAT! exclamă Alice (atât de uluită, încât începuse a se bâlbâi). Acu' iată că mă lungesc ca cea mai cogeamite lunetă din lume! Rămâneţi cu bine, picioarelor! (Fiindcă privind în jos, spre picioarele ei, aproape că nu şi le mai vedea, într-atât se îndepărtau.) O, bietele mele picioruşe, stau şi mă întreb cine o să vă tragă ciorapii de acum încolo, cine are să vă încalţe, dragele mele? Eu, una, cu siguranţă că n-am să mai fiu în stare! Voi fi cu mult prea departe ca să mă pot ocupa de voi; trebuie să vă descurcaţi cum ştiţi. „Dar – ia stai – să mă port bine cu ele – gândi Alice – altfel te pomeneşti că n-or să mai vrea să mă ducă unde o să vreau eu să merg! Ia să vedem cam ce-aş putea face pentru ele? O să le dăruiesc câte o pereche de ghete noi, de fiecare Crăciun!“

Şi se mai gândi cum va face asta. „Trebuie să le trimit cu comisionarul – îşi zicea. Are să pară cam caraghios – să trimiţi daruri propriilor tale picioare! Şi ce adresă nostimă va trebui să dau!

Domniei Sale Piciorului Drept al Alisei,
Pe Covoraşul de lângă sobă,
Lângă Vătrai,
(cu drag de la Alice).

Pii! Ce prostii mai îndrug!“

Tocmai când spunea asta, se lovi cu capul de tavanul sălii; într-adevăr, atinsese acum o lungime de vreo nouă picioare[3]; îndată puse mâna pe cheiţa de aur şi se îndreptă în grabă spre uşa grădinii.

Biată Alisa! Altceva decât să se culce pe-o parte şi să privească chiorâş prin uşa grădinii, fireşte că nu fu în stare; cât despre trecut prin uşă, nici vorbă nu putea fi, asta era mai imposibil ca oricând! Se aşeză jos şi se puse iar pe plâns.

---

[3] Măsură englezească 1 picior = aproximativ 40 cm (n.t.)

„Ar trebui să-ţi fie ruşine – îşi zicea Alisa – o fată mare ca tine (şi aici avea dreptate) să tot plângi! Încetează imediat, atâta îţi spun!“

Dar, cu toate astea, plângea înainte, vărsând un potop de lacrimi. Până la urmă se făcuse împrejurul ei o cogeamite baltă, cam la vreo patru degete de adâncă şi care se revărsa până hăt spre mijlocul sălii.

După câtăva vreme auzi de departe un lipăit de picioruşe; îşi şterse degrabă ochii şi se uită să vadă cine vine. Iată că se întorcea Iepurele Alb, îmbrăcat grozav de elegant, ţinând într-o mână o pereche de mănuşi albe, din piele de căprioară, şi în cealaltă un evantai mare. Venea lipăind zorit din picioruşe şi tot bombănind întruna:

— Vai, vai, Ducesa, Ducesa! Grozav are să-şi iasă din ţâţâni dac-am făcut-o să aştepte!

Alisa se simţea atât de deznădăjduită, încât era gata să ceară ajutor oricui; aşa că, îndată ce Iepurele se apropie, ea începu, încetişor şi sfios:

— Vă rog, domnule…

Iepuraşul tresări, speriat la culme, scăpă din mâini mănuşile albe de piele şi evantaiul şi-o zbughi cât îl ţineau picioarele, pierind în întuneric.

Alisa ridică de jos evantaiul şi mănuşile şi, cum era foarte cald în sala aceea, începu să-şi facă vânt întruna, pe când continua să-şi spună: „Extraordinar! Ce lucruri ciudate se petrec astăzi! Şi când te gândeşti că ieri se petreceau toate ca de obicei. Nu cumva în timpul nopţii m-am schimbat în ce sunt acum? Stai să mă gândesc! Oare eram aceeaşi azi-dimineaţă, când m-am sculat? Parcă mi-aş aminti că mă simţeam niţeluş alta. Dar, dacă nu sunt aceeaşi care eram azi-dimineaţă, se pune întrebarea: Cine sunt atuncea? Ei, comedie! Să ştii că e o întrebare la care-i cât se poate de greu de răspuns". Şi se apucă să se gândească atent la toţi copiii de vârsta ei pe care-i cunoştea, ca să descopere nu care cumva s-o fi schimbat în vreunul din ei?

„Sigur că Ada nu sunt – îşi zicea – fiindcă părul Adei e lung şi inelat, iar al meu e lins de-a binelea şi sigur că nu se poate să fiu Mabel, fiindcă eu ştiu tot felul de lucruri, pe când ea, ea ştie

aşa de puţintel! Şi pe urmă, ea e ea şi eu sunt eu, şi – apoi – o, ce mai încurcătură! Stai să vedem dacă mai ştiu toate câte le ştiam. Va să zică: de patru ori cinci fac doisprezece, de patru ori şase treisprezece, şi de patru ori şapte fac… ah… N-o să ajung niciodată la douăzeci, dacă merge aşa! Nu-i nimic: la Tabla înmulţirii mai greşeşti; hai să-ncerc cu Geografia: Londra e capitala Parisului şi Parisul e capitala Romei, şi Roma – aş, le-am spus alandala, cu siguranţă! Să ştii că m-am schimbat în Mabel! … Hai să spun poezia: *Când vrea micuţul Crocodil…“*

Încrucişă mâinile în poală, ca şi când ar fi spus pe de rost o lecţie, şi începu să recite; dar glasul îi era aspru şi ciudat, iar cuvintele parcă veneau altfel ca de obicei:

Când vrea micuţul Crocodil
Să-i fie trupul mai frumos,
Toarnă cu sârg apă din Nil
Pe fiecare solz lucios!

Apoi hlizeşte dinţişorii
Şi-ntinde gheare îmbietoare
În mâl – poftind voios toţi peştişorii
În fălcile-i surâzătoare!

— Sunt sigură că nu-s astea cuvintele – zise biata Alice, şi îi dădură iar lacrimile, pe când vorbi înainte: Să ştii că tot Mabel sunt, şi o să trebuiască să merg să stau în casa aia care n-are niciun haz şi unde n-o să am jucării mai deloc, şi – vai! — cât o să trebuiască să învăţ! Nu! M-am hotărât: dacă într-adevăr sunt Mabel, rămân aici unde sunt! Degeaba or să vină cei de acasă şi, aplecându-şi capetele spre mine, au să-mi strige: „Hai înapoi, drăguţă!“ Eu doar o să ridic ochii şi-o să-ntreb: „Bine, da’ spuneţi-mi întâi: cine sunt?“ Dacă-mi place cine sunt, sui; dacă nu, rămân aici, până o să fiu altcineva. Dar, vai! — strigă Alice, podidind-o iar plânsul – ce bine ar fi să-i văd aplecându-se încoace! Aşa m-am plictisit să stau singură aici!

La aceste vorbe îşi privi mâinile şi văzu cu mirare că îmbrăcase între timp una din mănuşile albe, micuţe, din piele de căprioară, ale Iepuraşului. „Cum de-am făcut asta? Gândi. Să ştii că iar mă fac mică.“ Se sculă şi se apropie de măsuţă, ca să se

poată măsura. Pe cât îşi putea da seama, nu mai avea acum decât vreo două picioare înălţime şi scădea întruna, foarte repede; curând descoperi că din pricina evantaiului ce-l ţinea în mână şi-i dete drumul în grabă – tocmai la timp, fiindcă altfel n-ar mai fi rămas nimic din ea.

„Am scăpat ca prin urechile acului!“ zise Alice, destui de speriată de această schimbare bruscă, dar mulţumită foarte că mai era în fiinţă. „Şi-acu' spre grădină!“ Şi dete fuga, cât putu de repede, către uşiţă; dar, vai! Uşiţa iar era încuiată şi cheiţa de aur sta, ca şi mai înainte, pe măsuţa de cleştar, şi „e mai rău ca oricând – gândi biata copilă – fiindcă niciodată până acum n-am fost chiar atât de mică! Nu, niciodată! Serios, prea e de tot! Zău!“

Şi pe când se jeluia aşa, îi alunecă piciorul, şi în clipa următoare, bâldâbâc! căzuse într-o apă sărată, care-i ajungea până la bărbie. Mai întâi gândi că nimerise cumva în mare – „şi-atunci pot să mă-ntorc cu trenul” – îşi spuse. (Alice fusese la mare o dată în viaţa ei şi trăsese concluzia că oriunde te-ai duce, pe litoralul Angliei, dai de nişte cabine de baie pe plajă, de câţiva copii care se joacă în nisip, cu lopăţele de lemn, şi-apoi de un şir de vile de locuit, iar îndărătul lor se află totdeauna o gară.) Însă îşi dădu seama curând că se afla în balta de lacrimi ce le vărsase ea, pe când era înaltă de vreo nouă picioare.

— Ce bine era să nu fi plâns atât! zicea Alice, încercând să treacă înot balta. Drept pedeapsă, – mă tem că acum mă voi îneca în propriile mele lacrimi. O să fie foarte ciudat! Dar totul e ciudat astăzi.

Chiar atunci auzi ceva plescăind prin apă, în apropiere, şi înotă într-acolo, ca să vadă ce e. Întâi crezu că e o morsă sau un hipopotam, dar apoi îşi aminti cât de mică era ea acum şi-şi dădu seama degrabă că făptura ce-o vedea nu era decât un şoarece care, ca şi dânsa, căzuse în baltă.

„Oare are vreun rost să-i vorbesc acestui şoarece? Gândi Alice. Totul e atât de neobişnuit pe-aici, încât nu m-ar mira să poată vorbi; în tot cazul, nu strică să încerc.” Aşa că începu:

— O, Şoarece! Nu cumva ştii cum se iese din balta asta? Am obosit de când tot înot pe-aici. O, Şoarece!

(Alice gândea că aşa este corect să te adresezi unui şoarece; era prima dată când făcea una ca asta, îşi amintea însă că văzuse în Gramatica Latină a fratelui ei: „Un şoarece – al unui şoarece – unui şoarece – un şoarece – o, şoarece!“) Şoarecele o privi ţintă şi parcă i se păru că-i face semn, clipind niţel dintr-un ochişor, dar de spus nu spuse nimic.

„Poate nu înţelege englezeşte – gândi Alice. Fără îndoială că e un şoarece francez, care a trecut la noi cu William Cuceritorul[4]. (Căci deşi ştia puţină istorie, Alice n-avea idei foarte limpezi cam cât de demult se întâmplaseră lucrurile.) Aşadar, o luă de la cap:

— Ou est ma chatte? Adică spuse prima propoziţiune care se găsea în cartea ei de franceză.

Şoarecele deodată ţâşni din apă şi tot trupul părea să-i tremure de spaimă.

— Ah, vă rog să mă iertaţi! strigă îndată Alice, temându-se că-l jignise pe bietul animal. Am uitat de tot că nu vă plac pisicile.

— Asta-i bună! izbucni Şoarecele într-un chiţăit mânios. Nu-mi plac pisicile! Dumitale, dac-ai fi în locul meu, ţi-ar place pisicile?

— Ştiu şi eu, poate că nu – zise Alice împăciuitor; vă rog, nu vă supăraţi de ce-am spus. Şi, cu toate astea, îmi pare rău că nu vi-o pot arăta pe Dina, pisica noastră. Cred că şi dumneavoastră ar începe să vă placă pisicile dacă aţi vedea-o. E atât de drăguţă şi de blândă, draga de ea – vorbi înainte Alice, mai mult pentru sine, pe când înota alene prin baltă – şi-aşa frumos stă şi toarce lângă sobă, şi-şi linge lăbuţele, şi-şi spală feţişoara, ş-atât de plăcut e s-o alinţi – aşa-i de moale şi catifelată – şi la prins şoareci e neîntrecută… O, iertaţi-mă! — exclamă Alice din nou, căci de data asta Şoarecelui i se zbârlise tot părul pe trup, şi era sigură că-l ofensase grozav… Dar hai să nu mai vorbim de ea, dacă nu vă place.

— Cine vorbeşte? Chiţăi mânios Şoarecele, tremurând din cap până-n vârful codiţei. Parcă mi-ar fi dat mie prin gând să vorbesc despre una ca asta! Neamul nostru totdeauna *a detestat* pisicile – făpturile astea neruşinare, urâte, vulgare! Să nu le mai aud numele!

---

[4] William I, duce de Normandia, n. 1027, zis „Cuceritorul”. La 1066 a cucerit Anglia, învingându-l la Hastings pe regele englez Harold; apoi şi-a organizat temeinic noul regat. A murit la 1087, în luptă cu regele Franţei, Filip I. (n.t.)

— Nu, nu! zise Alice, foarte zorită să schimbe vorba. Vă plac poate… vă plac cumva… câinii?

Şoarecele nu răspunse, încât Alice continuă cu grabă:

— Aproape de casa noastră e un căţeluş atât de drăguţ! Ce mi-ar plăcea să vi-l arăt! Un „terrier” mic – ştiţi, cu ochi strălucitori, şi cu nişte păr lung, lung, cafeniu şi creţ! Şi dacă zvârli ceva, ştie s-aducă înapoi, ştie să stea în două labe, ca să ceară de mâncare, şi câte şi mai câte – nici nu le ţin minte pe toate – şi-i al unui fermier, care zice că face o groază de bani, atât e de folositor! zice că omoară toţi guzganii şi – vai de mine!
— strigă Alice cu mâhnire – mă tem că iar v-am supărat!

Căci Şoarecele pornise a se îndepărta înot, pe cât putea de iute, stârnind cu mişcările sale un adevărat cutremur prin baltă.

Alice strigă după el, cu glas blând:

— Şoarece dragă! Te rog, vino înapoi, şi n-o să mai vorbim despre pisici – şi nici despre câini, dacă nu poţi să-i suferi!

Când auzi aşa Şoarecele, coti înapoi şi înotă domol spre dânsa; faţa îi pălise (de supărare, îşi zicea Alice) şi-acum spuse, cu glas încet şi tremurător:

— Hai pe ţărm, şi-o să-ţi spun povestea mea, ca să-nțelegi de ce nu pot să sufăr câinii şi pisicile.

Era şi timpul să iasă din baltă, căci se făcuse o aglomeraţie grozavă, din pricina mulţimii de păsări şi de jivine ce căzuseră în ea: o Raţă şi o Pasăre-Dodo[5], un Papagal malaiez, cu penaj colorat, un Vultan şi câte şi mai câte lighioane ciudate. Alice o luă înainte şi toată adunarea înotă în urma ei spre ţărm.

---

[5] Dodo – un fel de hulub uriaş, ce se găsea, până în secolul XVII, în Insulele Mauritius. Avea mărimea unui curcan, gâtul scurt, pliscul mare şi coroiat, aripi şi picioare scurte. Alice a văzut desigur cândva poza acestei păsări, care nu mai există astăzi, (n.t.)

Capitolul III

UN MITING-ALERGĂTOR Şi O POVESTE CU COADĂ LUNGĂ

FU O ADUNARE CIUDATĂ, într-adevăr, când se strânseră laolaltă pe mal păsările cu penajul ud leoarcă, animalele cu blana lipită de trup şi toţi şiroind de apă, cătrăniţi şi simţindu-se cât se poate de prost.

Fireşte că cea dintâi problemă era: cum să se usuce. Se sfătuiră în privinţa asta; şi nu trecuseră nici câteva minute, că Alice se văzu stând de vorbă cu toţi, foarte nestânjenită, de parcă i-ar fi cunoscut de când trăia.

De fapt, în această discuţie avu o neînţelegere cam lungă cu Papagalul, care în cele din urmă se bosumflă şi nu mai spuse decât: „Sunt mai în vârstă ca tine, aşa că ştiu mai bine"; dar Alice nu voia să-i dea dreptate, fără să ştie ce vârstă are – şi cum Papagalul nu voia cu niciun chip să-şi spună vârstă, discuţia se opri aici. În cele din urmă, Şoarecele, care părea să fie un personaj foarte respectat de toţi, strigă:

— Aşezaţi-vă, toată lumea, şi ascultaţi ce-o să vă spun! Să vedeţi cum vă usuc eu de repede!

Cu toţii se aşezară îndată, într-un cerc larg, în jurul Şoarecelui. Alice nu-şi desprindea ochii de la el, vrând să fie cât mai atentă, căci se temea că face un guturai grozav, dacă nu se usucă degrabă.

— Hm, hm! făcu Şoarecele, ca un orator de vază.

Sunteţi gata cu toţii? Vă spun cea mai uscată istorie pe care o ştiu. Tăcere peste tot, vă rog!… William Cuceritorul, a cărui cauză era sprijinită de Papă, obţinu curând supunerea englezilor, care simţeau nevoia de conducători, deoarece în ultima vreme se deprinseseră a vedea ţara frecvent invadată şi cotropită. Edwin şi Morcar, conţii provinciilor Mercia şi Northumbria…

— Brr! făcu Papagalul malaiez, înfiorându-se.

— Pardon? Aţi spus ceva? întrebă Şoarecele, încruntat, dar foarte politicos.

— Eu, nu! se grăbi să-l asigure Papagalul.

— Aşa mi s-a părut! zise Şoarecele. Continui: Edwin şi Morcar, conţii provinciilor Mercia şi Northumbria, se declarară de partea lui; şi chiar Stigand, patriotul arhiepiscop de Canterbury găsi de cuviinţă…

— *Ce* zici că găsi? întrerupse Raţa.

— Găsi de cuviinţă – răspunse Şoarecele, cam supărat. Doar ştiţi cu toţii ce înseamnă „a găsi de cuviinţă”.

— Eu ştiu ce înseamnă *a găsi.* Când găsesc *eu* ceva — zise Raţa – înseamnă de obicei o broască sau o râmă. Da’, vorba e, arhiepiscopul ce-a găsit?

Şoarecele nu băgă în seamă această întrebare, ci se grăbi să-şi continue istoria:

— … găsi de cuviinţă să iasă în întâmpinarea lui William, însoţit de Edgar Atheling, şi să-i ofere coroana. Atitudinea lui William fu la început moderată. Însă insolenţa Normanzilor lui… Cum te mai simţi acum, drăguţă? Adăugă, întorcându-se către Alice.

— La fel de udă ca mai ’nainte – răspunse ea, pe un ton melancolic. Pare-se că nu mă usucă deloc istoria.

— În cazul acesta – spuse Pasărea-Dodo cu gravitate, sculându-se în picioare – propun să se amâne mitingul, pentru adoptarea imediată a unor remedii mai energice…

— În ce limbă-i fi vorbind?! o întrerupse Vultanul. Eu, unul, nu prea pricep ce spui – şi nu numai atât, dar cred că nici dumneata nu pricepi!

Şi Vultanul coborî ochii, ca să-şi ascundă zâmbetul, iar câţiva dintre ceilalţi se auziră chicotind.

— Ce voiam să spun – zise Pasărea-Dodo cu un glas din care se cunoştea că era jignită – e că cel mai bun mijloc ca să ne zvântăm ar fi un miting-alergător.

— Ce-i aceea? întrebă Alice, nu atât din dorinţa de-a şti, ci mai mult fiindcă Pasărea-Dodo se oprise, ca şi cum ar fi aşteptat ca cineva să spună ceva, iar, dintre ceilalţi, nimeni nu spunea nimic.

— Cred – urmă Pasărea-Dodo – că cea mai bună explicaţie este să-l şi facem.

(Şi, cum se prea poate să vreţi şi voi să încercaţi jocul ăsta într-o zi de iarnă, o să vă spun cum a făcut Pasărea-Dodo.) Mai întâi a însemnat, ca într-un fel de cerc, un traseu de alergare („n-are importanţă forma exactă” – a zis) şi-apoi i-a împrăştiat pe toţi, din loc în loc, pe acest traseu. N-a zis: *„Una – două – trei* – gata!“ Ci fiecare începea să alerge când voia şi se oprea când îi venea, încât nu era uşor să ştii când s-a terminat alergarea. Dar, după ce alergaseră aşa cam vreo jumătate de oră şi se zvântaseră bine, Pasărea-Dodo strigă, s-o audă toată lumea:

— S-a terminat alergarea! Şi cu toţii se strânseră în jurul ei, gâfâind şi întrebând:

— Da’ cine-a câştigat?

La această întrebare, Pasărea-Dodo nu putu răspunde fără a se gândi îndelung; rămase deci multă vreme cu un deget dus la frunte (aşa cum îl vedeţi de obicei înfăţişat în poze pe Shakespeare), iar ceilalţi aşteptau în tăcere. În cele din urmă, Pasărea-Dodo zise:

— Toţi au câştigat, şi fiecăruia i se cuvine câte un premiu.

— Dar cine să împartă premiile? întrebară cu toţii, într-un glas.

— Mai e vorbă? *Ea,* fireşte! zise Dodo, arătând cu un deget spre Alice; şi toată adunarea se îngrămădi îndată în jurul ei, strigând de-a valma:

— Premiile! Premiile!

Alisei nu-i dădea în gând ce să facă; disperată, băgă mâna în buzunar, de unde scoase o cutie de caramele (din, fericire nu pătrunsese în ea apa sărată); le împărţi la toţi drept premiu şi îi ajunse exact câte una de fiecare.

— Dar şi ei i se cuvine un premiu, nu-i aşa? zise Şoarecele.

— Fireşte – aprobă Pasărea-Dodo, cu gravitate. Altceva ce mai ai în buzunar? Adăugă, îndreptându-se către Alice,

— Doar un degetar – răspunse ea tristă.

— Dă-l încoace – zise Pasărea-Dodo.

Se adunară iarăşi cu toţii în jurul Alisei şi Pasărea-Dodo îi înmână solemn degetarul, spunând:

— Te rugăm să primeşti acest frumos degetar.

Şi după ce-şi sfârşi scurta cuvântare, strigară cu toţii:

— Urra! Să trăiască!

Alice găsi toată chestia asta foarte caraghioasă, dar toţi arătau atât de serioşi, încât nu cuteza să râdă; şi cum nu găsea nimic de spus, făcu doar o plecăciune şi luă degetarul, cu o înfăţişare cât putu de solemnă.

Acum era momentul să se mănânce caramelele, ceea ce nu decurse fără zgomot şi oarecari încurcături, căci păsările mari se plângeau că n-au cum gusta carameaua lor, iar cele mici se înecară, de trebuiră ceilalţi să le dea câţiva pumnişori în spate. Totuşi, până la urmă trecu şi asta şi apoi şezură iar în cerc şi se rugară de Şoarece să le mai istorisească ceva.

— Mi-aţi făgăduit că-mi spuneţi povestea dumneavoastră – ţineţi minte – şi din ce pricină nu puteţi suferi „C“ şi „P“ – adăugă în şoaptă Alice, cam temându-se să nu-l supere iar.

— E lungă şi e tristă! zise Şoarecele, încolăcindu-şi coada către Alice şi oftând.

— Lungă e într-adevăr – zise Alice, măsurând din ochi, cu mirare, coada Şoarecelui – dar de ce spuneţi că e tristă?

Şi-şi bătea mereu capul cu întrebarea asta, în timp ce vorbea Şoarecele, încât în mintea ei povestea luă cam următoarea înfăţişare:

Când mâniosul domn Azor, într-o
zi, prin pridvor, Se-ntâlni c-un
Şoricel, Tam-nesam se şi repezi
la el: „Derbedeu! Prea o faci
lată! Te vestesc că te dau
în judecată! Tot n-am azi de
ce s-alerg. Te voi urmări pe
tine! Nu zi ba, Şoarece! (Legea
nu-i un oarece.) Legea-i
Lege…!“ Văzând aşa, Şoricelul
bâigui către jigodie:
„Luminăţie! Preacinstite Domn Azor!
În această urmărire,
De n-or fi judecători, nici arbitri,
Ni-i-n zadar alergătura!”

„Ce atâta tura-vura! —
făcu repede Azor, – Judecător
voi fi chiar eu! Şi arbitru –
fiindcă ţii – El de colo – cică hâtru –
Tot eu sunt!
Şi să ştii: Pe cuvânt,
Tot procesul *eu* ţi-l judec! Şi vezi bine!
Pedepsit vei fi cum se cuvine!
Sentinţa va fi: Condamnat
să fii... la moarte!
Executarea – nu te
prindă mirarea —
Tot eu o fac —...
Țac!
Ţac"

— Nici n-asculţi! îi spuse Şoarecele Alisei, cu asprime. La ce te gândeşti?

— Iertaţi-mă – răspunse Alice foarte smerită. Aţi ajuns la al cincilea cot, nu-i aşa?

— Ce cot! ţipă Şoarecele mânios. Dacă n-asculţi! Iar s-o înnod?

— Un nod? zise Alice, privind îngrijorată spre codiţa Şoarecelui. Şi cum era ea totdeauna gata să sară în ajutor, adăugă: Să v-ajut să-l deznodaţi; vă rog, arătaţi-mi unde el

— Nici prin gând nu-mi trece – zise Şoarecele, ridicându-se şi pornind să plece. Mă insulţi, dacă îndrugi asemenea prostii!

— N-am vrut! Se rugă de iertare biata Alice. Dar dumneavoastră vă supăraţi atât de repede!

Şoarecele nu răspunse, ci doar mârâi.

— Vă rog, veniţi înapoi şi terminaţi povestea! strigă Alice după el.

Şi toţi ceilalţi adăugară, într-un glas:

— Vă rugăm, veniţi înapoi şi terminaţi povestea.

Şoarecele doar dădu din cap şi iuţi pasul.

— Ce păcat că n-a vrut să stea! oftă Papagalul, de îndată ce Şoarecele nu se mai văzu; iar un Rac profită de prilej ca să-i dea învăţătură feciorului său:

— Vezi, flăcăule! Învaţă ca tu, unul, să nu-ţi ieşi niciodată din fire!

— Ia mai taci, tătucule! răspunse Răcuşorul, cam arţăgos. Nicio scoică n-ar avea răbdare să te-asculte!

— Ah, ce bine ar fi s-o am aici pe Dina! spuse Alice tare, fără a vorbi cuiva anume. L-ar aduce ea îndată înapoi!

— Da' cine-i Dina, dacă-mi daţi voie să vă întreb? zise Papagalul.

Alice răspunse repede, bucuroasă, ca totdeauna, să vorbească de pisicuţa ei:

— Dina e pisica noastră. E neîntrecută la prins şoareci, n-a veţi idee! Pii! Şi dac-aţi vedea-o cum se ia după păsărele! Cum dă cu ochii de-o păsărică, haţ! — ţi-o şi papă!

Aceste vorbe stârniră mare tulburare printre cei de faţă. Câteva păsări se îndepărtară în grabă; un Cioroi bătrân începu să-şi lege grijuliu fularul în jurul gâtului, zicând:

— Zău că trebuie să mă duc acasă; aerul de seară îmi face rău la gât!

Şi o Cănăriţă strigă cu tremur în glas către puişorii ei:

— Hai să plecăm, copii. E târziu; de mult s-ar fi cuvenit să fiţi în pat!

Cu fel de fel de pretexte, se cărăbăniră toţi, şi în curând Alice se văzu singură.

„Era mai bine să nu fi pomenit de Dina – îşi spuse cu jale. Se pare că n-o iubeşte nimeni pe-aici – şi eu sunt sigură că-i cea mai drăguţă pisică din lume! O, scumpa mea Dina! Mă-ntreb dacă te voi mai vedea cândva!“ Şi biata Alice se porni iar pe plâns, căci se simţea foarte singură şi descurajată.

Dar nu trecu mult şi auzi iar, de departe, un tropăit de picioruşe. Ridică repede capul: mai că spera că Şoarecele se va fi răzgândit şi ca venea înapoi, să-şi termine povestea.

Capitolul IV

IEPURAŞUL TRIMITE UN BILEŢEL

ERA IEPURELE ALB, care venea înapoi, păşind agale, tropa-tropa, şi tot uitându-se de colo-colo, de parcă ar fi pierdut ceva. Şi Alice îl auzi cum bombănea:

— Ducesa! Ducesa! Vai de lăbuţele mele! Vai de blana şi de mustăţile mele! O să pună să mă execute, sigur cum îs copoii copoi! Da' unde-am putut să le scap, stau şi mă-ntreb?

Alice ghici într-o clipă că se uita după evantai şi după mănuşile albe, din piele de căprioară – şi se apucă să caute şi ea, cu toată bunăvoinţa. Dar nici urmă de ele, nicăieri; totul părea să se fi schimbat de când înotase în baltă, iar sala cea mare, cu măsuţa de cleştar şi cu uşa cea mititică, pierise cu desăvârşire.

Foarte curând, Iepuraşul dădu cu ochii de Alice, care căuta de zor, şi strigă la ea cu glas foarte supărat:

— Ei, Mariana, tu ce cauţi aici? Dă o fugă până acasă – în clipa asta – şi adu-mi o pereche de mănuşi şi-un evantai! Hai, iute!

Iar Alice într-atât se sperie, încât o luă îndată la fugă în direcţia ce i-o arătase Iepuraşul, fără măcar să încerce a-l lămuri că greşise.

„M-a luat drept slujnica lui – îşi zicea, alergând. Ce-o să se mai mire, când o să descopere cine sunt! Totuşi ar fi bine să-i aduc evantaiul şi mănuşile – bineînţeles dacă le pot găsi.“

Pe când încă mai vorbea astfel, dădu de-o căsuţă curăţică, iar pe poarta ei se vedea o plăcuţă de alamă strălucitoare, pe care era gravat numele:

„V. IEPURAŞU”.

Intră fără să bată şi urcă scările în fugă, de frică nu cumva să dea nas în nas cu adevărata Mariana şi să fie alungată înainte de-a fi găsit evantaiul şi mănuşile.

„Ce năzdrăvănie! îşi spunea Alice. Auzi, să mă trimită după treburile lui un Iepuraş! Acuşi-acuşi să vezi c-o să se-apuce şi Dina să mă pună la treabă!“

Şi porni să-şi închipuie cam cum ar fi asta. De pildă, ar chema-o dădaca ei: „Alice! Vino imediat şi pregăteşte-te de plimbare!“ Iar ea ar răspunde: „Numai o clipă! Vin îndată! Trebuie să pândesc lângă gaura asta de şoarece, până se întoarce Dina – să n-o zbughească şoarecele”.

„Însă cred că dacă ar începe să-şi dea asemenea aere şi să pună lumea la treabă – gândi mai departe Alice – cei de-acasă nici n-ar mai ţine-o pe Dina!“

Între timp umblase până nimerise într-o odăiţă drăguţă, cu o masă lângă fereastră; şi pe masă (după cum sperase) iată că se găseau un evantai şi vreo două-trei perechi de mănuşi mititele, din piele albă de căprioară. Luă evantaiul şi o pereche de mănuşi şi, tocmai când era gata să plece, îi căzură ochii pe o sticluţă care sta lângă oglindă. Sticluţa asta n-avea nicio etichetă cu vorbele „BEA-MĂ“, dar Alice tot îi scoase dopul şi o duse la gură. „Ştiu bine – îşi spuse – că, ori de câte ori mănânc sau beau, se întâmplă câte ceva interesant: hai să văd, dacă beau din sticluţa asta, ce-o să se mai întâmple. Sper, zău aşa, c-o să mă facă să cresc iar mare; mi s-a urât de când sunt o fărâmă de fetiţă!“

Şi chiar c-o făcu să crească – şi încă mult mai degrabă decât se aştepta; nici nu băuse jumătate din sticluţă, când îşi dete seama că dăduse cu capul de tavan şi trebui să se aplece, ca să nu-şi frângă gâtul. Puse repede sticluţa jos, zicându-şi: „Ajunge! Sper că mai mult ca atâta n-o să cresc – şi cum sunt acum, nu mai pot să ies pe uşă. Ce bine era să nu fi băut chiar atât!“

Dar, ah! În zadar se mai căia acum! Creştea şi creştea – şi curând fu nevoită să stea în genunchi; un minut mai târziu, nici aşa nu mai avea loc şi încercă să se culce pe podea, cu un cot proptit în uşă şi cu celălalt braţ încolăcit în jurul capului. Dar tot mai creştea; când nu mai avu încotro, scoase un braţ pe fereastră şi un picior prin hornul de pe acoperiş şi-şi spuse: „Ce-o să mă fac, dacă tot mai cresc!“

Dar, din fericire, sticluţa fermecată îşi făcuse efectul pe deplin şi Alice nu mai crescu. Sta însă într-o poziţie foarte neplăcută –

şi cum nu vedea în ce fel ar mai putea ieşi din cameră, se simţea, fireşte, foarte nenorocită.

„Era cu mult mai plăcut acasă – gândea biata Alice – când nu mă făceam, întruna, ba mică, ba mare, şi nu trebuia s-ascult de şoareci şi de iepuraşi. Mai c-aş dori să nu fi coborât în vizuina aceea de iepure – şi totuşi… şi totuşi… e destul de nostimă viaţa pe care o duc! Tare mă mai minunez: ce s-o fi întâmplat cu mine?! Când citeam câte un basm, credeam că asemenea lucruri nu se întâmplă niciodată, şi iată-mă acum în plin basm! Ar trebui să se scrie o carte despre mine – serios că da! Şi când o să cresc mare, o s-o scriu eu; dar am crescut mare de pe acum – adăugă necăjită – în tot cazul *aici* nu mai am loc să cresc. “

„Dar oare o să rămân la vârstă pe care-o am acum? Mai gândi Alice. Într-un fel e plăcut să ştii că n-o să fii niciodată babă – ei, da' şi să ai mereu de făcut lecţii! O, nici asta nu mi-ar plăcea!“

„Prostuţă ce eşti! îşi răspunse tot ea. Cum ai putea să faci lecţii aici? Păi abia încapi tu, unde să mai încapă şi cărţile pentru lecţii!“

Şi tot aşa chibzuia, privind situaţia când dintr-o latură, când din cealaltă şi purtând o adevărată conversaţie cu sine însăşi. Câteva minute mai târziu auzi însă un glas, afară, şi se opri să asculte.

— Mariana! Mariana! Striga glasul. Adu-mi mănuşile – în clipa asta!

Apoi se auzi „tropa-tropa“ pe scări. Alice ştia că era Iepurele, care venea să vadă ce face dânsa acolo, şi începu să tremure de se clătina toată casa, uitând cu desăvârşire că acum ea era de o mie de ori mai mare decât Iepuraşul şi că era caraghios să se teamă de dânsul.

Îndată, Iepurele ajunse la uşă şi încercă s-o deschidă, dar cum uşa se deschidea spre înăuntrul camerei, de unde Alice o împingea zdravăn cu cotul, degeaba încerca Iepuraşul s-o deschidă. Alice îl auzi spunându-şi:

— Ce să fac… O să dau ocol casei şi o să intru pe fereastră.

„Asta n-ai s-o faci!“ gândi Alice; şi după ce aşteptă până i se păru că-l aude pe Iepure sub fereastră, scoase brusc mâna afară şi se făcu că înhaţă ceva. Nu înhăţă nimic, dar auzi un ţipăt

ascuţit şi o bufnitură, şi-un zornăit de sticlă spartă, ceea ce o făcu să-şi închipuie că poate Iepuraşul căzuse în vreo răsadniţă de castraveţi, sau cam aşa ceva. După asta se auzi un glas mânios (era al Iepuraşului):

— Pet, Pet! Unde eşti?

Iar apoi un glas pe care nu-l mai auzise:

— Aci sunt, fireşte că-s aci! Sap după mere, Cucoane!

— Ei taci, sapi după mere! îl îngână supărat Iepuraşul. Hai şi ajută-mă să ies de-aici! (Şi iar se auzi zornăit de sticlă spartă.)

— Acu' spune tu, Pet, ce-i acolo-n fereastră?

— E cu siguranţă un braţ, Cucoane! („bî-bî-bî-raţ" rostea bietul, de tare ce se bâlbâia de frică).

— Un braţ, nătărăule! Cine-a mai văzut un braţ atât de mare? Nu vezi că umple toată fereastra?

— Da, Cucoane, aveţi dreptate; da' tot braţ îi.

— Păi, în tot cazul n-are ce căuta acolo; du-te tu şi dă-l afară!

După asta urmă o tăcere lungă, şi Alice nu mai auzea decât şoapte, la răstimpuri – de pildă:

— Parcă nu-mi vine... să fac una ca asta... Cucoane... zău aşa... nu-mi place defel... nu-mi place!

— Fă aşa cum îţi spun, mă fricosule!

În cele din urmă, Alice iar întinse mâna şi se făcu iar că înhaţă ceva. De data asta se auziră *două* ţipete ascuţite, şi iar zornăit de sticlă spartă. „Ce de mai răsadniţe de castraveţi au ăştia în jurul casei! gândi Alice. Mă întreb, acum ce-or să mai facă! Măcar de-ar putea ei să mă scoată prin fereastră! Eu, una, ştiu bine că m-am săturat să mai stau aşa aici!"

Aşteptă câtva timp fără să mai audă nimic; în cele din urmă se auzi huruitul unor roţi mici de car şi zarva multor glasuri, care vorbeau de-a valma; Alice desluşi cuvintele:

— Scara ailaltă unde e?

— Păi, eu trebuia s-aduc numai una; Bil trebuia s-o aducă p-ailaltă.

— Bil! Adu-o încoace, flăcăule!

— Aşa, urcă-le aici, în colţul ăsta. Nu, întâi leagă-le una de alta, aşa n-ajung nici până la jumătate.

— A! Las' c-o să meargă; nu mai tot găsi nod în-papură.

— Na, Bileţel, prinde frânghia asta!

— O să-l ţină acoperişul?

— Ai grijă de olanul ăla desprins!… O! Ia uite-l, cade! Jos capetele! (Nişte trosnete tari.)…Cine naiba făcu asta?… Bil trebuie să fi fost!… Cine intră pe coş!…

— No, *eu* nu! Du-te *tu!*

— Ba, asta n-o fac, nu!

— Să coboare Bil prin coş.

— Ei, n-auzi, Bileţel? Stăpânul zice că tu să cobori prin coş!

„Aşa! Va să zică Bil o să coboare prin coş, nu zău? îşi spuse Alice. Toate alea văd că lui Bil i se pun în spinare! Eu, una, n-aş vrea să fiu în locul acestui Bileţel!” E cam strâmt hornul ăsta, ce-i drept, dar cred că la o adică sunt eu în stare să trag un picior zdravăn prin el!“

Îşi trase, cât putu, piciorul înapoi şi aşteptă până ce auzi, aproape, deasupră-i, o lighioană mică – de ce soi să fi fost nu putea ghici – scormonind şi luptându-se a se strecura prin horn; şi-apoi, zicându-şi: „Asta e Bil!“, Alice izbi o dată zdravăn cu piciorul şi-aşteptă să vadă ce se mai întâmplă.

Întâi şi întâi îi auzi pe toţi, într-un glas, strigând:

— Ia uitaţi-l pe Bil, cum sare!

Apoi glasul Iepuraşului singur:

— Prindeţi-l voi, ăi de lângă gard!

Apoi tăcere – apoi iar învălmăşeală de glasuri.

— Ţineţi-i capul!

— Niţel rachiu!

— Vezi să nu se înece!

— Ce s-a-ntâmplat, băiatule? Ce-ai păţit!?

— Spune-ne tot!

În cele din urmă se auzi scârţâind un glăscior slab („ăsta-i Bil“, gândi Alice):

— De, nici eu nu prea ştiu. Nu, nu mai îmi daţi; mă simt mai bine acum, da-s prea năucit ca să vă povestesc. Tot ce ştiu e că… s-a repezit nu-ş’ ce naiba la mine, prin horn, şi mi-a pocnit un bobârnac de-am zburat ca o cometă!

— Da, zău, Bileţel, chiar aşa-ai zburat! adeveriră ceilalţi.

— Trebuie să dăm foc casei! se auzi glasul Iepurelui.

Atunci Alice strigă cât putu de tare:

— Dacă faceţi una ca asta, o pun pe Dina să vă-nhaţe!

Urmă o tăcere de moarte, iar Alice gândi: „Mă întreb ce vor face acum? Dacă ar avea un dram de minte, ar scoate acoperişul”.

Un minut-două mai târziu, începură iar să se foiască, şi Alice îl auzi pe Iepuraş:

— O roabă o s-ajungă pentru început.

„O roabă cu ce?“ se întrebă Alice. Dar n-avu timp să se întrebe mult, căci în clipa următoare o ploaie de pietricele mici se revărsă pe fereastră, unele atingându-i faţa.

„Îi fac eu să înceteze”, îşi spuse şi strigă cu glas tare*:*

— Să nu mai faceţi asta, c-o să vă pară rău!

Iar urmă o tăcere de moarte.

Alice băgă de seamă cu oarecare uimire că pietricelele împrăştiate pe podea se prefăceau toate în prăjiturele şi-atunci îi veni o idee straşnică.

„Dacă mănânc o prăjiturică din asta – gândi ea – e sigur c-o să mi se schimbe iar statura; şi cum mai mare nu pot să mă fac, probabil c-o să mă fac mai mică.“

Aşa că înghiţi o prăjiturică şi constată cu încântare că începe imediat să se micşoreze. De îndată ce fu îndeajuns de mică pentru a putea trece prin uşă, părăsi casa în fugă. Afară văzu o grămadă de animale şi de păsări mici, care stăteau şi aşteptau. Bietul Pui de Şopârlă, Bil, era în mijlocul lor, sprijinit de doi Şoareci albi, care îi dădeau să bea ceva dintr-o sticlă. Când o zăriră, se năpustiră cu toţii către Alice; dar ea o luă la fugă cât putu de iute şi se văzu curând la adăpost, într-o pădure deasă.

„Cel dintâi lucru pe care trebuie să-l fac – îşi spunea Alice – este să cresc din nou până la măsura mea obişnuită; iar cel de-al doilea, să găsesc drumul către grădina aceea încântătoare. Cred că ăsta e cel mai bun plan.”

Părea, fără îndoială, un plan excelent, foarte bine şi foarte simplu întocmit; singura greutate era că Alice n-avea nici cea mai mică idee cum să înceapă a-l împlini; iar pe când privea îngrijorată în juru-i prin desişul arborilor, un hămăit scurt şi repezit, chiar deasupra capului ei, o făcu să se uite repede în sus.

Un căţelandru uriaş o privea de la înălţimea ochilor lui mari şi rotunzi şi, întinzând şovăielnic o labă, încerca s-o atingă.

— Mititelul de el! zise Alice, cu glas mângâios, şi se căzni să-l fluiere, dar totodată îi era grozav de teamă ca nu cumva să fie flămând, căci atunci probabil c-ar fi mâncat-o, cu toate mângâierile ei.

Aproape fără să-şi dea seama, culese de pe jos o crenguţă şi i-o întinse; căţeluşul, când o văzu, făcu un salt în aer cu toate patru picioarele, scheunând de încântare, şi se repezi la crenguţă, făcându-se că vrea c-o sfâşie. Alice se feri îndărătul unei urzici înalte, ca să n-o dea peste cap căţelandrul; în clipa când ieşi iar la iveală, de cealaltă parte a urzicii, el iar se avântă spre crenguţă, făcând o tumbă în aer, de zorit ce era s-o apuce. Alice gândi că asta era ca şi cum s-ar fi jucat cu un cal de camion, şi temându-se în fiece clipă să n-o calce în picioare căţeluşul, fugi iar să se ascundă îndărătul urzicii. După aceea, căţeluşul începu o figură nouă: se tot repezea de aproape la crenguţă, alergând de fiece dată puţintel înainte şi o bună bucată înapoi, şi lătrând tot timpul, cu glas răguşit; în cele din urmă se aşeză, mai depărtişor, gâfâind, cu limba atârnându-i afară şi cu ochii săi mari pe jumătate închişi.

Alice îşi zise că e momentul s-o şteargă. O luă îndată la fugă şi fugi până obosi de abia mai sufla, şi până ce lătratul căţelandrului nu se mai auzi decât foarte slab, din depărtare.

— Da’ ce căţeluş dulce era! zise Alice, rezemându-se de o floare de păpădie, ca să se mai odihnească şi făcându-şi vânt cu o frunză. Ce mult mi-ar fi plăcut să-l învăţ câte şi mai câte giumbuşlucuri – da, dacă aş fi fost destul de mare!… Ah, ah! mai c-am uitat că trebuie neapărat să cresc iar! Ia să vedem – ce-i de făcut oare? Bănuiesc c-ar trebui să mănânc sau să beau ceva; dar vorba e: ce?

Într-adevăr, asta era întrebarea: *ce* să mănânce? Alice se uită în juru-i, la flori şi la firele de iarbă, dar nu văzu nimic care să-i fi părut potrivit a fi mâncat sau băut în situaţia ei. În apropiere, creştea o ciupercă mare, cam de-o înălţime cu dânsa; după ce o cercetă, pe dedesubt, din amândouă laturile şi dindărăt, îi dete în gând că n-ar fi rău să se uite şi pe deasupra, să vadă acolo ce era?

Se înălţă deci în vârful picioarelor şi aruncă o privire peste marginea ciupercii; îndată se văzu ochi în ochi cu o omidă mare,

albastră, care şedea în vârf, cu braţele încrucişate şi – ca un boier bătrân – fuma tacticos dintr-o narghilea lungă, neluând-o câtuşi de puţin în seamă pe Alice, cum de altfel nu părea să ia în seamă nimic altceva.

Capitolul V

POVEŢELE DOMNULUI OMIDĂ

DOMNUL OMIDĂ ŞI ALICE se priviră câtva timp în tăcere; în cele din urmă, Omidă scoase ciubucul din gură şi o întrebă cu glas sfârşit, somnoros:

— Da’ dumneata cine eşti?

Alice nu prea se simţea încurajată de această introducere. Răspunse cam sfioasă:

— De, în clipa asta nu prea ştiu, domnule, cine sunt; atâta ştiu – cine eram când m-am dat jos din pat azi-dimineaţă, dar cred că de-atunci m-am schimbat de câteva ori.

— Adică cum? zise domnul Omidă cu severitate. Vorbeşte lămurit!

— Aş vrea, domnule – zise Alice – dar mi-e teamă că n-o să pot, fiindcă nici eu nu-s lămurită.

— E de neînţeles – zise domnul Omidă.

— Mă tem că mai de înţeles ca atât n-o să vă pot explica – răspunse Alice, foarte politicos – de vreme ce şi mie îmi e totul de neînţeles; şi, ştiţi, când te schimbi de atâtea ori pe zi, începi să nu mai înţelegi nimic, nu-i aşa?

— Nu-i aşa! zise domnul Omidă.

— De, poate că dumneavoastră încă n-aţi fost în situaţia asta – zise Alice – dar când o să trebuiască să vă schimbaţi în crisalidă – şi o să vină şi ziua aceea – şi apoi în fluture, desigur c-o să vi se pară cam ciudat, nu credeţi?

— Deloc – zise domnul Omidă.

— De, poate că dumneavoastră simţiţi altfel decât mine – zise Alice – tot ce ştiu e că *mie* mi s-ar părea foarte ciudat.

— Dumitale! zise domnul Omidă cu dispreţ. Da’ *cine* eşti dumneata?

Ceea ce iarăşi îi aducea înapoi la punctul de unde pornise convorbirea.

Alice era cam sâcâită de faptul că domnul Omidă îi vorbea atât de scurt; se ridică în picioare şi zise, foarte serios:

— Cred că mai întâi ar trebui să-mi spuneţi cine sunteți *dumneavoastră!*

— De ce? zise domnul Omidă.

Iată altă întrebare care o cam uluia; şi cum nu-i dădea în gând niciun răspuns prea bun, şi cum domnul Omidă părea să fie într-o dispoziţie foarte proastă, Alice întoarse spatele, să plece.

— Vino înapoi! O strigă domnul Omidă. Am ceva important să-ţi spun!

Asta era o făgăduială ispititoare, încât Alice se întoarse iar şi se apropie.

— Nu te pierde cu firea – zise domnul Omidă.

— Asta-i tot? făcu Alice, stăpânindu-şi cu greu supărarea.

— Nu – zise domnul Omidă.

Alice gândi că la urma urmei putea să mai aştepte – tot n-avea ceva mai bun de făcut şi poate că până la urmă tot îi mai spunea ceva interesant. Câteva minute, domnul Omidă pufăi înainte în tăcere, dar în cele din urmă îşi desfăcu braţele încrucişate, scoase ciubucul din gură şi zise:

— Va să zică, gândeşti că te-ai schimbat, hm?

— Mă tem că da, domnule – zise Alice. Unele lucruri nu mi le amintesc ca altă dată, şi nici zece minute în şir nu rămân la fel – ba mă fac mică, ba mă fac mare!

— Ce lucruri nu-ţi aminteşti? întrebă domnul Omidă.

— Păi, de pildă, am încercat să spun poezia „Când harnica albină vrea” şi a ieşit cu totul altceva! răspunse Alice, cu glas foarte jalnic.

— Spune poezia „Eşti bătrân, taică Will“ – zise domnul Omidă.

Alice îşi încrucişă mâinile la piept şi începu:

— Eşti bătrân, taică Will – feciorul grăi —
Părul de tot ţi-a albit;
Cu capul în jos oare bine o fi
Să tot stai, în mâini proptit?

— Când tânăr eram, ce-i drept, mă temeam
Că statul în cap m-o prosti;

De când ştiu că tot *prost sunt,*
Stau în cap, băieţaş, după pofta inimii!

— Eşti bătrân, taică Will – ţi-am mai spus – pe cuvânt,
Şi ai forme aproape obeze!
Cum de braţele tot mlădioase îţi sunt?
Şi picioarele tot sfârleze!

— Mlădios ca să fiu, mădularele toate,
De când eram tânăr, le-am uns cu-alifie.
Vite alifia – vrei şi tu poate
Să-ţi vând niţică? E cinci bani cutia.

— Eşti bătrân – zice fiul – şi ţi-s fălcile moi,
De să mestece seu ar fi bune,
Da' gâsca o mănânci cu oase şi cioc –
Cum faci, taică, astă minune?

— Când june eram, cu pletele-n vânt,
Voiam să mă fac avocat;
Pricinile apoi cu nevasta pledând,
Fălcii tărie am păstrat.

— Eşti bătrân, taică Will – zice fiul iar –
Cine-ar crede că eşti în stare
Să ţii-n vârful nasului un ţipar
În cumpănă! E de mirare!

— La destule mirări pân-acu' ţi-am răspuns!
Rogu-te, acum te cară!
Mai am şi-alte treburi. Şi mi-i de-ajuns!
Vezi c-acu' îţi fac vânt pe scară!

— N-ai spus-o bine – zise domnul Omidă.

— Da, mi se pare şi mie că nu prea am spus-o bine; unele cuvinte mi-au ieşit altfel.

— Ţi-a ieşit altfel de la început până la sfârşit – spuse categoric domnul Omidă, după care urmă o tăcere de câteva minute.

Cel dintâi vorbi domnul Omidă.

— Ce mărime ţi-ar conveni? întrebă.

— A, nu m-am gândit la o mărime anume – răspunse repede Alice. Atâta că-i neplăcut să te tot schimbi mereu, ştiţi?

— Nu ştiu – zise domnul Omidă.

Alice nu mai spuse nimic; în viaţa ei nu mai întâlnise pe cineva care s-o contrazică atâta; simţea că-şi pierde răbdarea.

— Cum eşti acum îţi place?

— De… mi-ar plăcea să fiu niţeluş mai mare, domnule, dacă nu vă e cu supărare – spuse Alice. E jalnic să ai o înălţime de un deget.

— Ba deloc – e o înălţime foarte bună! zise cu mânie domnul Omidă, înălţându-se ţeapăn pe când vorbea (avea exact înălţimea de un deget).

— Dar eu nu-s obişnuită! se scuză biata Alice cu glas plângător. Şi gândi în sinea ei: „Of, că numai de fiinţe supărăcioase dau!“

— O să te obişnuieşti cu timpul – spuse domnul Omidă şi, luând ciubucul în gură, porni iar să pufăie.

De data asta, Alice aşteptă cu răbdare până va binevoi să-i vorbească din nou.

După un minut, două, domnul Omidă scoase ciubucul din gură, căscă o dată, de două ori, se scutură, apoi se dete jos de pe ciupercă şi se depărtă prin iarbă, rostind între timp, nepăsător:

— Dintr-o parte creşti mare, din cealaltă te faci mică.

„Dintr-o parte din *ce?* Cealaltă parte din *ce?“* se întreba Alice în sinea ei.

— Din ciupercă – zise domnul Omidă, de parcă ar fi fost întrebat cu glas tare; şi, o clipă mai târziu, se făcuse nevăzut.

Alice rămase câtva timp pe gânduri în faţa ciupercii, încercând a se lămuri care să-i fie cele două părţi; şi cum ciuperca era cu desăvârşire rotundă, găsea problema foarte grea. În cele din urmă o cuprinse cu braţele până unde putea ajunge şi rupse cu fiece mână câte o bucăţică din margine.

„Ei, acu’ care ce e?“ se întrebă şi ronţăi o fărâmiţă din bucăţica ce-o ţinea în mâna dreaptă, ca s-o încerce; în clipa următoare simţi o izbitură sub bărbie: i se pocnise de picior.

Fu foarte speriată de această schimbare bruscă; dar îşi dădu seama că nu e timp de pierdut, căci scădea repede; trebuia îndată să mănânce puţin din cealaltă bucăţică. Bărbia îi era atât de îndesată în picior, încât abia mai avea loc să deschidă gura; dar în cele din urmă o deschise şi reuşi să înghită o fărâmă şi din bucăţica mâinii stângi.

— Ce bine că pot să mişc iar capul! exclamă Alice încântată, dar în clipa următoare se sperie din nou, căci nu-şi mai găsea umerii. Tot ce vedea, când privea în jos, era o lungime imensă de gât, care părea a se înălţa ca un lujer dintr-o mare de frunziş verde, ce se zărea aşternut departe, sub ea.

— Ce-o fi verdeaţa aia multă? zise Alice. Şi ce s-or fi făcut umerii mei? Şi, bietele mele mâini, cum de nu vă pot vedea?

Vorbind, îşi mişca mâinile de colo până colo, dar fără altă urmare decât că îndepărtatul frunziş de sub ea tremura niţeluş.

Cum se părea că nu-i chip să-şi ducă mâinile la cap, încercă să-şi aplece capul până va da de mâini – şi fu încântată să vadă că gâtul îi era mlădios ca un şarpe.

Tocmai reuşise să-l aplece, unduit într-un zigzag graţios, şi se pregătea să-l cufunde printre frunze (descoperise că acestea nu erau decât coroanele copacilor sub care umblase), când un sâsâit aprig o făcu să se tragă înapoi cu grabă: un porumbel mare îi zburase în obraz şi o bătea mânios cu aripile.

— Şarpe! ţipa Porumbelul.

— Nu sunt şarpe! protestă Alice indignată. Dă-mi pace!

— Ba eşti şarpe! repetă Porumbelul, dar cu glas ceva mai potolit, apoi adăugă aproape plângând: Am încercat în toate felurile – şi tot degeaba! Nu-i chip să le intri în voie!

— Nu înţeleg câtuşi de puţin despre ce vorbiţi – zise Alice.

— Am încercat prin rădăcinile arborilor, am încercat în malul apei, am încercat prin tufişuri – continuă Porumbelul, fără a lua seama la ea. Dar şerpii ăştia… Nu poţi să-i împaci!

Alice era tot mai nelămurită; gândi însă că n-avea rost să mai spună nimic până nu va termina de vorbit Porumbelul.

— Ca şi cum n-ar fi destulă osteneală cu clocitul ouălor – zise Porumbelul. Trebuie să mai fi şi cu ochii în patru după şerpi, zi şi noapte! Niciun picuşor n-am dormit, de trei săptămâni!

— Îmi pare foarte rău c-aţi avut supărări – spuse Alice, care acum începea să înţeleagă păsul Porumbelului.

— Şi tocmai când alesesem cel mai înalt copac din pădure – continuă Porumbelul, aţâţându-i-se iar glasul – şi tocmai când gândeam că în sfârşit am scăpat de ei, poftim, se ivesc iar din senin, şerpeşte, cu tertipurile lor! Brr! Şarpe!

— Dar eu nu sunt şarpe, ţi-am mai spus! îl încredință Alice. Eu sunt o… eu sunt o…

— Da, sigur! Ce eşti atunci? zise Porumbelul. Văd eu că te căzneşti a născoci ceva!

— Eu… eu sunt o fetiţă – zise Alice, cam cu îndoială, amintindu-şi de câte ori se prefăcuse în acea zi.

— Nu zău, ce mai scorneală! răspunse Porumbelul, pe un ton de adânc dispreţ. Am văzut eu destule fetiţe în viaţa mea, dar *niciuna* cu un gât ca ăsta! Nu, nu! Eşti şarpe, degeaba tăgăduieşti. Acuşi o să-mi spui că n-ai gustat niciodată un ou!

— Am gustat ouă, desigur – zise Alice, căci era un copil care spunea totdeauna adevărul – fiindcă, ştiţi, fetiţele mănâncă şi ele ouă, ca şi şerpii.

— Nu cred asta – spuse Porumbelul – dar dac-o fi aşa, atunci înseamnă că sunt şi ele un fel de şerpi; asta-i tot ce pot să spun.

Era o idee atât de nouă pentru Alice, încât amuţi câteva clipe, ceea ce-i dete Porumbelului răgaz să adaoge:

— Te uiţi după ouă, las’ că ştiu eu; şi dacă-i aşa, ce-mi pasă mie de eşti fetiţă, ori şarpe?

— Da-mi pasă *mie* foarte mult – se grăbi să spună Alice – numai că din întâmplare nu mă uit după ouă; şi chiar dacă aş face una ca asta, nu le-aş lua pe-ale dumitale; mie nu-mi plac ouăle crude.

— Atunci pleacă de-aici! zise Porumbelul îmbufnat, aciuindu-se iarăşi în cuibul lui.

Alice se ghemui printre copaci – cu chiu cu vai, fiindcă gâtul i se încurca mereu printre crengi, şi una, două, trebuia să stea să şi-l descurce. După câtva timp îşi aminti că încă mai ţinea în mâini cele două bucăţele de ciupercă şi se apucă să ronţăie, cu

mare grijă, câte-un pic, când dintr-o bucată, când din cealaltă – ba crescând, ba scăzând – până ce, în sfârşit, văzu că izbutise să ajungă la înălţimea ei obişnuită.

De atâta vreme nu mai fusese cât de cât normală ca statură, încât la început i se păru foarte curios; dar în câteva minute se obişnui şi începu iar să stea de vorbă cu sine însăşi, cum prinsese obiceiul. „Bravo, acum am împlinit jumătate din ce-aveam de gând! Uluitoare sunt schimbările astea… niciodată nu ştiu ce-o să devin, de la un minut la altul! Totuşi, iată c-am revenit la măsura mea obişnuită; ceea ce am de făcut acum, întâi şi întâi, e să pătrund în grădina aceea frumoasă. Mă-ntreb, oare cum pot face asta?“

Vorbind astfel, ajunse deodată într-un luminiş, unde se găsea o casă, nu mai înaltă de vreo patru picioare.

„Oricine ar locui aici – gândi Alice – n-are rost să intru la ei cu statura pe care o am acum: vai, da’ şi-ar ieşi din fire de spaimă!“

Aşa că începu să ronţăie iar binişor din bucăţica ce-o ţinea în mâna dreaptă şi nu cuteză să se apropie de casă înainte de a fi scăzut la vreo nouă degete.

Capitolul VI

PURCEL CU PIPER

UN MINUT, DOUĂ, STĂTU şi se uită la casă, întrebându-se ce să facă mai întâi, când deodată se ivi, alergând dinspre pădure, un lacheu (Alice îl consideră lacheu, fiindcă era îmbrăcat în livrea; altminteri, judecind după faţa lui, ar fi zis că-i un peşte). Acest lacheu se apropie de casă şi ciocăni tare în uşă. Îi deschise un alt lacheu în livrea, cu o faţă rotundă şi ochi mari, ca de broască. Amândoi lacheii aveau părul pudrat şi aranjat în bucle ce le acopereau tot capul.

Alice observă toate astea şi – foarte curioasă să afle despre ce era vorba – se dădu puţin mai la o parte, în pădure, ca să asculte.

Întâi şi întâi, Lacheul-Peşte scoase la iveală, de sub braţ, o scrisoare mare – aproape cât el de mare – pe care i-o înmână celuilalt, spunând, pe un ton solemn:

— Pentru Ducesă. O invitaţie la crochet din partea Reginei.

Lacheul-Broască repetă, pe acelaşi ton solemn, doar întorcând niţel cuvintele:

— De la Regină. O invitaţie la crochet pentru Ducesă.

Apoi îşi făcură unul altuia câte-o plecăciune adâncă şi buclele li se amestecară.

Alice se prăpădea de râs uitându-se la ei; alergă înapoi în pădure să se ascundă, de frică să n-o audă cei doi, şi când scoase iar capul ca să privească, Lacheul-Peşte plecase, iar celălalt şedea pe jos, aproape de uşă, şi se holba la cer, prosteşte.

Alice merse cu sfială până la uşă şi bătu.

— N-are niciun rost să baţi – zise Lacheul – pentru două motive: mai întâi, fiindcă eu sunt de aceeaşi parte a uşii ca şi dumneata; al doilea, pentru că cei dinăuntru fac atâta gălăgie, că tot nu te-aude nimeni.

Şi într-adevăr, dinăuntru se auzea un scandal nemaipomenit: nişte neîncetate urlete şi strănuturi, şi – una, două – câte un trosnet puternic, de parcă s-ar fi fărâmat în bucăţi vreo farfurie sau vreo oală.

— Atunci – zise Alice – cum să intru?

— Ar mai avea rost să baţi – vorbi înainte Lacheul, fără să ţină seama de spusele ei – dacă ar fi uşa asta între noi. De pildă, dacă ai fi înăuntru, dumneata ai putea să baţi şi eu aş putea să-ţi deschid, înţelegi?

Pe când vorbea, se holba întruna la cer şi Alice socoti că asta era hotărât nepoliticos. „Dar poate că nu-i vina lui – îşi zise apoi – n-o fi putând altfel; are ochii atât de aproape de creştetul capului! Dar în tot cazul ar putea să răspundă la întrebări.”

— Cum să intru? repetă cu glas tare.

Lacheul zise:

— Eu o să şed aici până mâine.

În clipa aceea, uşa casei se deschise şi zbură prin ea, chiar peste capul Lacheului, o farfurie mare; îi atinse în treacăt nasul şi zbură mai departe, până se fărâmă de-un copac.

— … sau poate şi până poimâine – continuă Lacheul, pe acelaşi ton, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— *Cum* să intru? întrebă iar Alice, cu glas mai tare.

— Păi, vorba e *dacă* trebuie să intri! zise Lacheul. Asta-i vorba, întâi şi întâi, înţelegi dumneata?

Adevărul ăsta era, fără îndoială, numai că Alicei nu-i prea plăcu să-l audă.

— E îngrozitor – bombăni pentru sine – cum te contrazic toate fiinţele astea! Să înnebuneşti, nu alta!

Între timp, Lacheul găsise un bun prilej ca să-şi repete observaţiile de adineauri, cu oarecari înflorituri:

— Eu o să şed aici *întruna,* zile întregi.

— Şi eu ce să fac? zise Alice.

— Ce doreşti – zise Lacheul şi începu să fluiere.

— A! Degeaba stau la discuţie cu ăsta – zise Alice disperată – e tâmpit de-a binelea!

Apoi deschise uşa şi intră.

Uşa ducea de-a dreptul într-o bucătărie mare, plină de fum de la un capăt la altul. În mijloc, pe un scăunaş cu trei picioare, şedea Ducesa, cu un copil mic în braţe. Bucătăreasa sta aplecată deasupra focului şi amesteca într-un ceaun mare, ce părea plin cu supă.

„Cu siguranţă că a pus prea mult piper în supă!“ îşi zise Alice, printre strănuturi.

Într-adevăr, prea era încărcat aerul cu miros de piper. Până şi Ducesa strănuta din când în când; iar copilaşul ba urla, ba strănuta, fără încetare. Singurele fiinţe din bucătărie care nu strănutau erau bucătăreasa şi o pisică mare, ce sta pe vatră, rânjind cu gura până la urechi.

— Sunteţi bună să-mi spuneţi – zise Alice, cu niţică sfială, fiindcă nu era prea sigură dacă se cuvenea să vorbească ea întâi – de ce rânjeşte aşa pisica dumneavoastră?

— Fiindcă-i o pisică din Cheshire[6] – zise Ducesa – de-aia, Porcule!

Ultimele cuvinte le rosti tam-nesam, atât de mânioasă, încât Alice mai că sări în sus; dar îndată văzu că nu-i erau adresate ei, ci copilaşului, încât prinse curaj şi vorbi mai departe:

— Nu ştiam că pisicile din Cheshire totdeauna rânjesc; de fapt, nici nu ştiam că pisicile ştiu să rânjească.

— Toate ştiu – zise Ducesa – şi mai toate rânjesc.

— Eu nu ştiu niciuna care să rânjească – zise Alice foarte cuviincios, bucuroasă că încropise o convorbire.

— Multe nu ştii tu, mai e vorbă – răspunse Ducesa.

Alisei nu-i plăcu deloc tonul cu care-i spusese asta şi gândi c-ar fi mai bine să găsească alt subiect de conversaţie. În timp ce şovăia cam ce să aleagă, bucătăreasa luă de pe foc ceaunul cu supă şi, îndată după aceea, se apucă să arunce cu tot ce găsea la îndemână în Ducesă şi în copil – întâi cu vătraiul, apoi urmă o ploaie de tingiri, tăvi şi farfurii. Ducesa, chiar când o nimerea câte ceva, făcea de parcă nici n-ar fi băgat de seamă, iar copilul urla oricum atât de tare, încât era cu neputinţă să ştii dacă-l supărau ori nu loviturile.

— Ah, te rog, bagă de seamă ce faci! strigă Alice, sărind îngrozită de la locul ei. Vai, să ştii că i-a rupt *drăguţul* de

---

[6] În limba engleză există zicala: „Rânjeşte ca o pisică de Cheshire”. (n. t.).

născior! exclamă iarăşi, când o cratiţă neobişnuit de mare zburase chiar pe lângă nasul copilului, mai să i-l strivească.

— Dacă şi-ar vedea fiecare de treaba lui – mârâi Ducesa – s-ar mişca lumea cu mult mai repede.

— Dar asta n-ar fi de niciun folos – zise Alice, foarte bucuroasă că avea prilej să arate şi ea niţel ce ştie. Gândiţi-vă, cum s-ar mai descurca cu ziua şi cu noaptea? Fiindcă, nu-i aşa, îi trebuiesc pământului douăzeci şi patru de ore ca să se sucească în jurul axei sale.

— Fiindcă veni vorba de sucit – zise Ducesa – suceşte-i gâtul!

Alice aruncă o privire cam înfricoşată spre bucătăreasă, ca să vadă dacă are de gând să ia în serios această idee de-a Ducesei, dar bucătăreasa amesteca de zor în supă şi părea să nici nu asculte, încât Alice cuteză să vorbească înainte:

— Douăzeci şi patru de ore, dacă nu mă-nşel – sau douăsprezece?

— Am…

— Ah, ce tot mă plictiseşti pe mine cu de-alde astea! zise Ducesa. Niciodată n-am putut să sufăr cifrele!

Apoi se apucă iar să adoarmă copilul, cântându-i un fel de cântec de leagăn şi zguduindu-l zdravăn la sfârşitul fiecărui vers:

Fii aspră cu micuţul tău,
Şi bate-l când strănută;
Strănută fiindcă este rău.
Ştie că te-ntărâtă.

(alăturându-i-se bucătăreasa şi copilul):

Hapciu! Hapciu! Hapciu!

Pe când Ducesa cântă cea de-a doua strofă, îl tot zguduia cu străşnicie pe copil, care, bietul de el, urla atât de tare, încât Alice abia desluşea vorbele cântecului:

Sunt aspră cu micuţul meu,
Îl bat dacă strănută;
Îi prinde bine, zic şi eu,
Papara, şi-i ajută!

COR

Văleu! Văleu! Văleu!

— Poftim, dacă vrei, vezi tu niţel de el! îi spuse Ducesa Alisei, zvârlind copilul spre ea. E timpul să mă-mbrac, ca să merg să joc crochet cu Regina – şi ieşi în grabă din odaie.

Bucătăreasa aruncă după ea o tingire, care însă abia o atinse.

Alice îl prinse cu greu pe copil, fiindcă mititelul avea o formă ciudată: ţinea braţele şi picioarele întinse în lături. „Parc-ar fi o stea de mare“, gândi fetiţa.

Când îl prinse, sforăia bietul de el ca o locomotivă – şi timp de un minut-două se tot încovriga şi iar se întindea, încât Alice cu chiu cu vai izbutea să-l ţină.

De îndată ce se lămuri ce-avea de făcut ca să-l poată purta în braţe, îl duse afară la aer (trebuia să-l sucească într-un fel de nod şi, ca să nu se mai poată desface, să-i apuce strâns urechea dreaptă şi piciorul stâng).

„Dacă nu-l iau cu mine pe copilul ăsta – se gândea Alice – într-o zi-două au să-l omoare; nu-i oare o crimă să-l las aici?

Ultimele cuvinte le spuse cu glas tare.

Mititelul grohăi, de parcă i-ar fi răspuns (de la un timp nu mai strănuta).

— De ce grohăi? îl mustră Alice. Nu-i deloc cuviincios să te exprimi astfel.

Copilaşul iarăşi grohăi şi atunci Alice, foarte îngrijorată, îi cercetă faţa, ca să vadă ce e cu el. Fără îndoială, avea nasul din cale-afară de cârn – semăna mai mult a rât, decât a nas; iar ochii i se făceau tot mai mititei – prea erau mici pentru un copil. Toate astea nu-i plăceau deloc Alisei.

„Dar poate c-o fi din pricina plânsului – gândi, şi se uită iar în ochii copilului, să vadă urme de lacrimi. Nu, nici urmă de lacrimi!“

— Dacă ai de gând să te prefaci într-un purcel, dragul meu – zise Alice, foarte serioasă – eu, una, nu mai vreau să am de-a face cu tine. Ai grijă!

Bietul mititel iar hohoti (sau grohăi, nu puteai desluşi care din două) şi mai merseră câtva timp, în tăcere.

Alice tocmai începuse a se întreba în sinea ei: „Când o s-aduc acasă vietatea asta, ce-o să fac cu ea?“, când pruncul grohăi din nou, atât de tare, că Alice, îngrijorată, îi cercetă iar chipul. De data asta nu mai încăpea îndoială: era un purcel în toată regula, încât Alice îşi dădu seama că n-avea absolut niciun rost să-l ducă mai departe.

Aşa că îl puse jos şi fu foarte uşurată văzându-l tropăind frumuşel către pădure.

„Când ar fi crescut mare – îşi zise – ar fi fost un copil groaznic de urât; dar ca purcel mi se pare foarte drăguţ.” Şi începu a se gândi la alţi copii pe care-i cunoştea, cărora le-ar fi stat foarte bine ca purcei – şi tocmai îşi spunea: „Dacă ai şti cum să-i prefaci de-adevărat…“ când, deodată, rămase foarte mirată

văzând pisica de Cheshire agăţată de creanga unui copac din apropiere.

Pisica doar se hlizi când o văzu. Alisei i se păru destul de blândă, totuşi avea nişte gheare *foarte* lungi şi o mulţime de dinţi ascuţiţi, încât Alice îşi dădu seama că se cuvenea s--o trateze cu respect.

— Pisicuţă de Cheshire – începu, cu oarecare sfială, fiindcă nu ştia deloc dacă o să-i placă acest nume.

Dar Pisica nu făcu altceva decât să rânjească şi mai tare.

„Ei, deocamdată văd că-i pare bine”, gândi Alice şi vorbi înainte.

— Vrei, te rog, să fii atât de bună şi să-mi spui în ce direcţie s-o iau ca să plec de-aici?

— Asta depinde foarte mult de locul unde vrei s-ajungi – zise Pisica.

— Nu prea îmi pasă unde ajung – zise Alice.

— Atunci n-are importanţă în ce direcţie o iei – zise Pisica.

— … numai s-ajung undeva – adăugă Alice, drept explicaţie.

— O, bineînţeles că ajungi, dacă mergi cât trebuie.

Asta nu era de tăgăduit, îşi dete seama Alice, şi încercă altă întrebare:

— Cam cine stă pe-aici pe-aproape?

— În partea *aceea* – spuse Pisica, fluturând într-acolo laba dreaptă – stă un Pălărier; iar în partea *asta* – şi flutură cealaltă labă – stă un Iepure de Martie[7]. Te poţi duce la oricare dintre ei; amândoi sunt nebuni.

— Dar eu n-am chef să mă duc printre nebuni – ripostă Alice.

— A, n-ai ce-i face – zise Pisica. Toţi suntem nebuni pe-aici. Şi eu sunt nebună. Şi tu eşti nebună.

— De unde ştii că sunt nebună? întrebă Alice.

— Trebuie să fii – zise Pisica – altfel ce căutai pe-aici?

Alice nu fu deloc convinsă că asta era o dovadă; totuşi continuă să întrebe:

— Şi de unde ştii că *tu* eşti nebună?

— Păi, mai întâi de toate, câinele e nebun? Nu e, zic eu. Aşa-i?

— Cred că aşa-i – zise Alice.

---

[7] În limba engleză există o zicală: „Nebun (sau zăpăcit) ca un iepure de martie“ (luna când odrăslesc iepurii).

— Ei – vorbi mai departe Pisica – câinele mârâie când se supără şi dă din coadă când se bucură. Da’ eu mârâi când mă bucur şi dau din coadă când mă supăr. Aşa că sunt nebună.

— Eu zic că torci, nu că mârâi – spuse Alice.

— Zi-i cum vrei – spuse Pisica… Şi tu joci azi crochet cu Regina?

— Mi-ar plăcea foarte mult – zise Alice – dar n-am fost invitată până acum.

— O să mă vezi acolo – zise Pisica, şi pieri.

Alice nu fu prea mirată; se obişnuise cu ciudăţeniile. Pe când încă se mai uita la locul unde stătuse Pisica, deodată aceasta apăru iar.

— Ascultă, ce s-a făcut copilul? Era cât p-aci să uit să te întreb.

— S-a prefăcut în purcel – răspunse Alice liniştită, de parcă Pisica s-ar fi întors în chip firesc.

— Am ştiut eu c-aşa o să fie – zise Pisica şi iarăşi pieri.

Alice mai stătu puţin, căci se cam aştepta s-o vadă apărând din nou, dar Pisica nu mai apăru, aşa că, după un minut-două, Alice o porni înspre partea unde aflase că sta Iepurele de Martie. „Pălărieri am mai văzut – îşi zise – tot mai interesant o să fie Iepurele de Martie; şi acum, fiind luna mai, poate că n-o să fie nebun rău – în tot cazul, are să fie mai puţin nebun ca în martie.”

Pe când îşi vorbea aşa, ridică ochii şi – poftim! — iar şedea Pisica pe o creangă de copac.

— Ai zis purcel ori cercel? spuse Pisica.

— Am zis purcel – răspunse Alice – şi mi-ar plăcea să nu mai tot apari şi să dispari chiar aşa, fără veste – m-ai ameţit, nu alta.

— Bine – zise Pisica, şi de data asta dispăru încet de tot, începând cu vârful cozii şi sfârşind cu rânjetul, care mai zăbovi câtva timp, după ce tot restul pisicii dispăruse.

„Ce curios! gândi Alice. Pisică fără rânjet am mai văzut, dar rânjet fără pisică! Aşa ceva n-am pomenit de când trăiesc.”

Nu mai înaintă mult şi dădu cu ochii de casa Iepurelui de Martie; îşi închipui că aceea era, pentru că hogeacurile se înălţau în chip de urechi, iar acoperişul era stuhuit cu păr de iepure.

Era o casă atât de mare, încât Alice nu prea se încumetă să se apropie până nu mai ronţăi niţeluş din bucăţica de ciupercă ce-o ţinea în mâna stângă, ca să crească la vreo trei palme. Chiar şi aşa, merse spre casă cu oarecare şovăială, zicându-şi: „Dar dacă totuşi e nebun rău! mai bine mă duceam să-l văd pe Pălărier!“

Capitolul VII

CEAIUL NEBUNILOR

SUB UN COPAC, în faţa casei, era pusă o masă, la care Iepurele de Martie şi Pălărierul luau ceaiul. Între ei şedea un Bursucel, care dormea buştean; ceilalţi doi îl foloseau drept pernă, proptindu-şi coatele pe el şi vorbind pe deasupra capului său.

„Foarte neplăcut pentru Bursucel – gândi Alice – dar cum tot doarme, bănuiesc că nu-l supără.”

Masa era mare, dar toţi trei şedeau. Înghesuiţi într-un colţ.

— Nu e loc! Nu e loc! Strigară, când o văzură venind.

— E loc destul! spuse Alice indignată, şi se aşeză într-un fotoliu mare, la un capăt al mesei.

— Vrei puţin vin? o întrebă îmbietor Iepurele de Martie.

Alice se uită de-a lungul mesei, dar nu văzu altceva de băut decât ceai.

— Nu văd vin defel – zise.

— Nici n-avem – spuse Iepurele de Martie.

— Nu prea e politicos din partea dumitale să oferi ce nu ai – zise Alice supărată.

— Nu prea e politicos nici din partea dumitale să te aşezi fără să fii poftită – răspunse Iepurele de Martie.

— N-am ştiut că e masa dumitale – spuse Alice. E pusă pentru mult mai mulţi decât trei.

— Ai părul prea lung, de ce nu ţi-l tai? zise Pălărierul.

Erau primele cuvinte pe care i le spunea; până acum doar se uitase la ea, cu mare curiozitate.

— Şi dumneata de ce faci observaţii nepoliticoase? spuse Alice, cu oarecare asprime. Ar trebui să ştii că nu e frumos.

Auzind acestea, Pălărierul făcu nişte ochi foarte mari, dar de spus nu spuse decât:

— Ce asemănare e între o coţofană şi o masă de scris?

„Ei, acum o să ne distrăm niţeluş! îşi zise în gândul ei

Alice. Mă bucur c-au început să spună ghicitori" – iar tare spuse:
— Cred c-o să pot ghici asta.
— Vrei să zici că gândeşti c-ai putea găsi răspuns la întrebarea asta? zise Iepurele de Martie.
— Chiar aşa.
— Atunci spune ce gândeşti – continuă Iepurele nebun.
— Aşa şi fac – răspunse ea repede – sau cel puţin gândesc ce spun – e totuna, nu?
— Ba nu-i deloc totuna – spuse Pălărierul. Păi, atunci ar însemna că: „Văd ce mănânc” e totuna cu: „Mănânc ce văd“.
— Ar însemna – adăugă Iepurele nebun – că: „îmi place ce găsesc” e totuna cu: „Găsesc ce-mi place!“
— Ar însemna – adăugă Bursucelul, care părea a vorbi în somn – că: „Respir când dorm” e totuna cu: „Dorm când respir!“
— La tine e totuna – zise Pălărierul.
Aci conversaţia încetă şi un minut şezură cu toţii tăcând, în timp ce Alice căuta să-şi amintească ce ştie despre coţofene şi mese de scris şi nu-şi amintea mare lucru.
Pălărierul fu cel dintâi care rupse tăcerea.
— A câta zi din lună e azi? zise, îndreptându-se către Alice; îşi scosese din buzunar ceasornicul şi se uita la el necăjit, scuturându-l din când în când şi ţinându-l lângă ureche.
Alice se gândi puţin, apoi spuse:
— A patra.
— Cu două zile în urmă! oftă Pălărierul. Ţi-am spus să nu ungi roţile cu unt! Adăugă, uitându-se mânios la Iepure.
— Era un unt foarte gustos – răspunse acesta blajin.
— Da, dar odată cu untul or fi intrat şi ceva firimituri de pâine – bombăni Pălărierul. Nu trebuia să ungi rotiţele cu cuţitul de pâine.
Iepurele de Martie luă ceasul şi se uită la el posomorit; apoi îl muie în ceaşca sa cu ceai; dar nu găsi ceva mai bun de spus decât ce spusese şi mai înainte:
— Într-adevăr, era un unt foarte gustos.
Între timp, Alice, oarecum curioasă, privea peste umărul lui, să vadă ce face cu ceasul.
— Ce mai ceas nostim! zise. Arată ziua lunii şi nu arată ora!

— De ce-ar arăta ora? mormăi Pălărierul. Parcă ceasul dumitale arată anul?

— Bineînţeles că nu – răspunse Alice, fără să pregete – dar asta fiindcă stă aşa mult în acelaşi an.

— La fel şi-al meu – zise Pălărierul.

Alice rămase foarte uluită.

Ce spusese Pălărierul părea să n-aibă nicio noimă şi totuşi vorbise englezeşte, în limba ei.

— Nu prea înţeleg – zise ea pe cât putu de politicos.

— Bursucul iar doarme – spuse Pălărierul şi-i turnă un pic de ceai fierbinte pe nas.

Bursucelul scutură din cap, enervat, şi spuse, fără a deschide ochii:

— Desigur, desigur, tocmai asta era să spun şi eu.

— Ai reuşit să dezlegi ghicitoarea? Se îndreptă acum Pălărierul către Alice.

— Nu, n-am reuşit – răspunse Alice – care-i răspunsul?

— Habar n-am! răspunse Pălărierul.

— Nici eu – spuse Iepurele nebun.

Alice oftă, plictisită. Apoi zise:

— Cred c-aţi putea folosi mai bine timpul decât să-l irosiţi cu ghicitori fără dezlegare.

— Timpul! făcu Pălărierul. Eu, dacă vrei să ştii, scriu „Timpul” cu literă mare, fiindcă ştiu cât îi place să-l respecţi. E supărăcios, mie-mi spui?

— Nu prea vă înţeleg – zise Alice.

— Păi sigur! făcu Pălărierul, clătinând din cap cu dispreţ. Ce ştii tu despre Timp! Vorbeşti de parcă l-ai cunoaşte – şi, când colo, pun rămăşag că nici măcar nu i-ai vorbit vreodată!

— Asta s-ar putea – zise Alice chibzuind. Dar la lecţia de muzică ştiu să bat timpul.

— Aha! — zise Pălărierul – acum înţeleg. Nu rabdă să fie bătut. Vezi, dacă nu l-ai supăra şi dac-aţi fi prieteni, ar pune oricând ceasul cum vrei tu. De pildă, să zicem c-ar fi nouă dimineaţa, când trebuie să te apuci de lecţii. Ei, c-o şopticică îi dai a înţelege Timpului ce doreşti – şi, hopa, se-nvârte ceasul, într-o clipă, până la unu şi jumătate – şi iaca ora prânzului!

— Bine-ar fi să fie! şopti pentru sine Iepurele de Martie.

— Asta ar fi straşnic, într-adevăr – zise Alice, gânditoare – dar vezi că atunci nu mi-ar fi încă foame.

— La început poate că nu – zise Pălărierul – dar n-ai decât să ţii ceasul în loc, la unu şi jumătate, cât vrei.

— Dumneata aşa faci? întrebă Alice.

Pălărierul dădu din cap, amărât.

— Eu nu pot! Răspunse. Ne-am certat astă-primăvară, prin martie, chiar înainte de s-a scrântit dumnealui de colo (şi arătă cu linguriţa de ceai spre Iepurele de Martie). Era la marele concert dat de Regina de Cupă şi eu trebuia să cânt:

Sclip, sclip, sclip, sclipeşti, maimuţă,
Ei fi oare aghiuţă?

Cunoşti cântecul, nu?

— Parcă l-aş cunoaşte... — zise Alice.

— Mai departe ştii cum e – continuă Pălărierul:

Sus, deasupra lumii zbori,
Ca un ceainic printre nori[8]*.*

Aci Bursucelul tresări şi începu să cânte prin somn:

— Printre nori, printre nori, printre nori – şi tot aşa mereu, ca o morişcă stricată, de trebuiră să-l ciupească, pentru a-l face să tacă.

— Ei, nici n-apucasem să termin primul vers – vorbi înainte Pălărierul – că Regina a sărit în sus ca friptă şi-a început să zbiere: „Masacrează Timpul! Să i se taie capul!“

— Ce sălbăticie! E îngrozitor! exclamă Alice.

— Şi de-atunci – continuă Pălărierul, cu glas jalnic – s-a supărat Timpul pe mine şi nici vorbă să mai îmi facă ceva pe plac! Acuma e întruna ora şase.

Alice se lumină dintr-o dată:

— De asta sunt atâtea ceşti şi farfurioare pe masă? întrebă.

— Fireşte – oftă Pălărierul – fiind mereu ora ceaiului, nu mai avem când să le spălăm între timp.

---

[8] Pălărierul cântă aiurea o binecunoscută poezioară englezească pentru copii, care în româneşte ar suna cam aşa:
Sclip, sclip, sclip, sclipeşti, steluţă,
Ce-i fi tu oare, drăguţă?
Sus, deasupra lumii zbori,
Giuvaer sclipind în nori. (n.t.)

— Şi atunci probabil că vă mutaţi de la o ceaşcă la alta, nu-i aşa? întrebă Alice.

— Chiar aşa, pe măsură ce le folosim – răspunse Pălărierul.

— Dar ce se-ntâmplă când ajungeţi iar la prima ceaşcă? îndrăzni Alice să întrebe.

— Ce-ar fi să mai schimbăm subiectul? întrerupse Iepurele de Martie, căscând. A început să mă plictisească. Propun ca domnişoara să ne spună o poveste.

— Nu cred că ştiu vreuna – spuse Alice, îngrijorată de această propunere.

— Atunci să povestească Bursucelul! strigară ceilalţi doi. Hai, Bursucel, trezeşte-te!

Şi-l ciupiră din amândouă părţile.

Bursucelul deschise alene ochii.

— Nu dormeam – zise cu glas răguşit şi slab – am auzit tot ce-aţi vorbit.

— Spune-ne o poveste! zise Iepurele de Martie.

— Da, spune-ne o poveste! Se rugă de el şi Alice.

— Şi spune-o repede – adăugă Pălărierul – altfel adormi iar înainte s-o termini.

— Au fost odată trei fetiţe – începu Bursucelul, şi urmă cu mare grabă: Şi erau surori, şi le chema Lizica, Lucica şi Tilica; şi trăiau în fundul unei fântâni.

— Da' cu ce se hrăneau? întrebă Alice, care totdeauna nutrea mult interes pentru de-ale mâncării.

— Se hrăneau cu melasă[9] —. Răspunse Bursucelul, după ce se gândi un minut-două.

— Parcă nu-mi vine a crede – spuse blajin Alice – s-ar fi îmbolnăvit.

— Păi s-au şi îmbolnăvit – se grăbi să adeverească Bursucelul – au fost foarte, foarte bolnave.

Alice încercă puţintel a se gândi cam cum ar fi o asemenea viaţă năstruşnică; dar era prea greu de închipuit, aşa că întrebă din nou:

— Dar de ce trăiau pe fundul unei fântâni?

---

[9] Melasă – lichid siropos, care rămâne la fabricarea zahărului din sfeclă sau trestie de zahăr, după depunerea zahărului cristalizat; e folosit şi ca hrană pentru vite etc. (n.t.)

— Mai ia un ceai – îi spuse Alisei, foarte serios, Iepurele de Martie.

— Cum adică să *mai* iau, când până acum n-am luat nimic! se miră Alice, cam jignită.

— Aş înţelege să te miri dacă ţi-ar fi spus să iei mai puţin ca nimic – zise Pălărierul – dar mai mult ca nimic e foarte uşor să iei, nu?

— N-a cerut nimeni părerea dumitale – zise Alice.

— Da? Cine face acum observaţii nepoliticoase? întrebă Pălărierul, foarte radios.

Alice nu prea ştiu ce să mai răspundă, aşa că bău puţin ceai şi mâncă puţină pâine cu unt, apoi iar se întoarse către Bursucel şi-şi repetă întrebarea:

— De ce trăiau pe fundul unei fântâni?

Bursucelul iar mai stătu un minut-două să se gândească, apoi zise:

— Era o fântână de melasă.

— Nu există una ca asta! Se repezi Alice supărată.

Era gata să mai zică ceva, dar Pălărierul şi Iepurele de Martie făceau: „Şşt, şşt“, iar Bursucelul spuse îmbufnat:

— Dacă nu poţi să fii cuviincioasă, atunci termină tu povestea!

— Nu, te rog, spune mai departe! zise Alice foarte smerită. N-o să te mai întrerup. Poate o fi existând vreuna.

— Una! Ha! făcu Bursucelul indignat. Totuşi consimţi să povestească mai departe: Şi-aşa cum spuneam, cele trei fetiţe trăiau pe fundul fântânii… şi toată ziua făceau exerciţii de desen…

— Ce desenau? întrebă Alice, uitându-şi făgăduiala.

— Melasă – spuse Bursucelul, fără a se mai gândi de data asta.

— Vreau o ceaşcă curată – întrerupse Pălărierul. Hai să ne mutăm toţi cu un loc mai încolo.

Zicând aşa, se şi mută pe locul următor, iar Bursucelul de asemenea. Iepurele de Martie se mută pe locul Bursucelului, iar Alice, vrând-nevrând, trebui să ia locul Iepurelui nebun.

Pălărierul fu singurul care profită de pe urma acestui schimb; iar Alice se alese cu un loc mult mai neplăcut ca cel dinainte,

fiindcă Iepurele nebun tocmai răsturnase din greşeală cana cu lapte în farfuria lui.

Grijulie să nu-l supere iar pe Bursucel, Alice începu foarte prudent:

— Dar nu-nţeleg. Cum puteau scoate melasa ca s-o deseneze?

— Dacă poţi să scoţi apă dintr-o fântână de apă, de ce n-ai putea să scoţi melasă dintr-o fântână de melasă, hm, deşteapto? zise Pălărierul.

Alice nu luă în seamă această observaţie şi se repezi iar, nedumerită, să-l întrebe pe Bursucel:

— Da' n-ai spus că erau înăuntru, în fântână?

Bursucelul răspunse foarte apăsat:

— Am spus că erau în fântâna de *melasă* – şi, către ceilalţi: Vedeţi, nu mă *lasă!*

Alice se fâstâci şi iar mai ascultă câtva timp povestea Bursucelului fără să-l întrerupă.

— Făceau exerciţii de desen – continuă Bursucelul, căscând şi frecându-se la ochi, fiindcă i se făcuse foarte somn – şi desenau tot Mul de lucruri… tot ce începe cu litera I…

— De ce cu I? întrebă Alice.

— De ce nu? zise Iepurele de Martie.

Alice tăcu.

Bursucelul, între timp, închisese ochii şi începuse să moţăie; dar când îl ciupi Pălărierul, se trezi, chiţăind speriat, şi povesti mai departe:

— … ce începe cu I, de pildă: iarnă, iarbă, imaginaţie, imposibilitate… Ştiţi că se zice: „O imposibilitate imposibiloasă" – aţi văzut vreodată desenată o imposibiloasă?

— Dacă mă-ntrebi pe mine – zise Alice, foarte uluită – nu cred.

— Atunci nu vorbi! O repezi Pălărierul.

Această mojicie i se păru Alisei insuportabilă; foarte dezgustată, se ridică şi plecă. Bursucelul adormi în aceeaşi secundă, iar ceilalţi păreau să nici nu fi băgat de seamă că plecase, deşi ea se uită înapoi de vreo două ori, cam sperând c-au s-o cheme. Când îi văzu ultima oară, încercau să-l vâre pe Bursucel în ceainic.

„În tot cazul, eu acolo nu mai mă duc! îşi zicea Alice căutând un drum prin pădure. De când trăiesc n-am mai luat ceaiul cu asemenea aiuriţi!“

Tocmai pe când vorbea aşa, băgă de seamă că unul din copaci avea o uşă care ducea înlăuntrul lui. „Asta-i foarte ciudat! gândi ea. Dar ce nu e ciudat astăzi? Cred că e mai bine să intru îndată.” Şi intră.

Se văzu din nou în sala cea lungă şi aproape de măsuţa de cleştar. „Acuma ştiu mai bine ce am de făcut”, îşi spuse, luând mai întâi cheiţa de aur şi descuind uşa care ducea spre grădină. Apoi începu să ronţăie din ciupercă, până se făcu de vreo două palme (păstrase în buzunar o bucăţică); după asta trecu prin gănguleţ şi în sfârşit se văzu în grădina cea frumoasă, printre răzoarele de flori strălucind în toate culorile şi printre fântânile ce răspândeau răcoare.

Capitolul VIII

O PARTIDĂ DE CROCHET LA REGINĂ

UN ARBUST STUFOS de trandafiri se înălţa aproape de intrarea în grădină; trandafirii înfloriseră albi, dar trei grădinari dădeau zor pe lângă arbust şi vopseau florile în roşu. Alisei i se păru foarte ciudată treaba asta şi se apropie, să vadă mai de aproape ce făceau.

Când ajunse alături de grădinari, îl auzi pe unul din ei zicând:

— Fii atent, Cinci! Uite cum m-ai stropit cu vopsea!

— Nu-s eu de vină – răspunse Cinci morocănos. Şapte m-a lovit peste cot.

Şapte ridică ochii şi spuse:

— Aşa, Cinci, dă mereu vina pe alţii!

— Tu mai bine să taci! spuse Cinci. *Ieri* am auzit-o pe Regină spunând c-ai merita să ţi se taie capul.

— Da’ ce-a făcut? întrebă cel care vorbise întâi.

— Asta nu te priveşte, Doi! îl repezi Şapte.

— Ba îl priveşte! zise Cinci. Şi-o să-i spun: i-a adus bucătăresei, în loc de ceapă, cepe de lalele.

Şapte zvârli pensula jos şi tocmai striga:

— Aşa nedreptate mai rar!

Când, din întâmplare, dete cu ochii de Alice, care stătea şi-i observa. În clipa aceea se opri; ceilalţi se întoarseră şi o văzură şi ei, şi toţi îi făcură o plecăciune adâncă.

— Vreţi să fiţi aşa de buni şi să-mi spuneţi de ce vopsiţi trandafirii? întrebă Alice cu oarecare sfială.

Cinci şi Şapte nu ziseră nimic, ci priviră spre Doi. Doi începu, cu glas scăzut, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu-l audă cineva:

— Ştiţi, domnişoară, de fapt în locul ăsta trebuia să fie o tufă de trandafiri roşii, iar noi, din greşeală, am sădit un trandafir alb, şi dacă descoperă Regina boroboaţa asta, pune să ne taie capul la toţi. Aşa că încercăm şi noi să facem ce putem, înainte să vină dânsa.

Chiar atunci Cinci, care-şi plimba îngrijorat privirile prin grădină, exclamă: „Regina! Regina!“ şi într-o clipă cei trei grădinari se aruncară cu faţa la pământ. Se auzi tropot de paşi – se apropia alaiul Reginei. Alice întoarse capul, foarte curioasă să o vadă.

În fruntea alaiului păşeau zece oşteni, purtând halebarde în formă de trefle; aveau aceeaşi înfăţişare ca şi cei trei grădinari: lunguieţi şi turtiţi, iar mâinile şi picioarele le ţineau întinse spre cele patru colţuri.

Urmară zece curteni; în loc de diamante purtau, presărate peste tot veşmântul, carouri. Ca şi oştenii, treceau doi câte doi.

După ei veneau copiii perechii regale; erau zece la număr şi drăguţii de ei ţopăiau voioşi, ţinându-se de mână doi câte doi; toţi erau împodobiţi cu inimi. Urmau oaspeţii – cei mai mulţi dintre ei regi şi regine. Printre dânşii, Alice îl recunoscu pe Iepurele Alb; era plin de neastâmpăr, vorbea pripit şi zâmbea la orice se spunea. Trecu pe lângă ea fără s-o observe.

În urma acestora venea Fantele de Cupă, purtând coroana regelui pe o pernă de catifea purpurie.

Tot acest măreţ alai fu încheiat de *Regele şi Regina de Cupă,* împodobiţi de sus până jos cu inimi.

Alice se întreba dacă nu cumva s-ar cuveni să stea şi ea cu faţa la pământ, ca cei trei grădinari, dar nu-şi amintea să fi auzit că asta-i obligatoriu când asişti la o paradă. „Şi-apoi – îşi zicea ea – la ce folos toată parada, dacă lumea trebuie să stea cu faţa la pământ şi să n-o vadă?“

Aşa că rămase unde se găsea şi aşteptă.

Când alaiul trecu prin faţa Alisei, cu toţii se opriră şi se uitară la ea, iar Regina întrebă cu asprime:

— Asta cine e?

Pe Fantele de Cupă îl întrebase, dar el, drept răspuns, făcu doar o plecăciune şi zâmbi.

— Neghiobule! spuse Regina, dând arţăgos capul pe spate, apoi se întoarse către Alice: Cum te numeşti, fetiţo?

— Mă numesc Alice, cu voia Majestăţii Voastre – rosti dânsa foarte cuviincioasă, dar în gândul ei adăugă: „A, nu-s decât un pachet cu cărţi de joc, la urma urmelor. N-are de ce să-mi fie teamă de ei!“

— Şi ăştia cine sunt? întrebă Regina, arătând cu degetul spre cei trei grădinari aşternuţi la pământ în preajma tufei de trandafiri.

Fiindcă, vedeţi dumneavoastră, cum stăteau ei cu faţa la pământ, iar pe spate purtau aceleaşi semne ca şi toţi ceilalţi, n-avea cum să ştie de erau grădinari, ori soldaţi, ori curteni, ori poate chiar trei dintre copiii ei.

— De unde să ştiu eu? răspunse Alice, mirată de propria-i îndrăzneală. Nu-i treaba mea!

De mânie, Regina se făcu roşie ca focul şi, după ce se holbă o clipă la Alice, cu nişte ochi de fiară sălbatică, prinse a răcni:

— Tăiaţi-i capul! Tăiaţi-i…

— Prostii! zise Alice răspicat; şi Regina tăcu.

Regele îi puse mâna pe braţ şi spuse, şovăielnic:

— Gândeşte-te, draga mea, nu-i decât o copilă!

Regina îi întoarse spatele, mânioasă, şi-i porunci Fantelui:

— Întoarce-i cu faţa-n sus, să-i văd!

Fantele făcu ce i se poruncise: îi întoarse pe cei trei, foarte grijuliu, cu vârful piciorului.

— Ridicaţi-vă! ţipă Regina, cu glas ascuţit.

Cei trei grădinari săriră în picioare într-o clipită şi începură a face plecăciuni Regelui, Reginei, prinţişorilor şi tuturor celor de faţă.

— Isprăviţi odată! urlă Regina. M-aţi ameţit! Apoi, îndreptându-se către tufa de trandafiri: Ce făceaţi aici?

— Cu voia Majestăţii Voastre – bâlbâi Doi, foarte smerit, punând un genunchi la pământ – încercam să…

— Las’ c-am înţeles! tună Regina (între timp se uitase de aproape la trandafiri). Tăiaţi-le capul!

Şi alaiul se urni din loc, rămânând în urmă doar trei oşteni, pentru a executa ordinul Reginei. Nefericiţii grădinari alergară către Alice, nădăjduind că-i va scăpa.

— N-o să vi se taie capul! îi linişti Alice, şi-i băgă pe toţi trei într-un ghiveci mare de flori pe care-l găsi la îndemână.

Cei trei oşteni umblară o clipă-două de colo-colo, uitându-se după vinovaţii ce urmau să fie executaţi, apoi o luară la picior şi se alăturară foarte liniştiţi convoiului.

— Le-au căzut capetele? zbieră Regina.

— La poruncă, Majestate! Li s-au dus capetele! strigară oştenii drept răspuns.

— Foarte bine! răcni Regina. Ştii să joci crochet?

Oştenii tăcură şi-şi întoarseră privirile către Alice, căci ei îi fusese adresată întrebarea.

— Ştiu! răcni Alice.

— Atunci haide! zbieră Regina, iar Alice se alătură convoiului, foarte curioasă de ce-avea să urmeze.

— Ce zi… ce zi frumoasă-i azi! rosti un glas sfios lângă dânsa.

Când se uită, văzu că mergea alături de Iepurele Alb, care îi cerceta pe furiş faţa, cu priviri neliniştite.

— Foarte frumoasă! răspunse Alice. Ducesa unde e?

— Şşt! Şşt! făcu Iepuraşul, în şoaptă pripită, uitându-se îngrijorat înapoia sa. Apoi se înălţă în vârful picioarelor şi-i şopti Alisei la ureche: E condamnată la moarte!

— Ce-a făcut? zise Alice.

— Ai spus: „Ce păcat?“ întrebă Iepurele Alb.

— Aş! zise Alice. Nu cred deloc că e păcat. Am întrebat ce-a făcut.

— I-a tras o palmă Reginei – şuşoti Iepurele.

Alisei îi scăpă un hohot zglobiu de râs.

— Vai, taci! o opri Iepurele, în şoaptă speriată. O să te-audă Regina! Ştii cum s-a-ntâmplat? Ducesa a venit cam târziu, şi Regina i-a spus…

— Treceţi toţi la locurile voastre! tună Regina, şi toţi începură să alerge care-ncotro, împiedicându-se unul de altul.

Totuşi, după un minut-două, îşi găsise fiecare locul şi începură să joace.

Alice îşi spunea că în viaţa ei nu mai văzuse un teren de crochet atât de ciudat – tot numai moviliţe şi hârtoape – cu arici în loc de mingi şi cu păsări-flamingo[10] vii drept ciocane pentru lovit mingile; iar arcurile le alcătuiau oştenii, îndoindu-şi trupurile până la pământ şi proptindu-se în mâini.

Cel mai anevoios i se păru Alisei, la început, să-şi mânuiască pasărea-flamingo; izbutea ea să-i vâre trupul la subsuoară, cu picioarele atârnând în jos, ca să n-o stingherească, dar, de cele

---

[10] Flamingo – pasăre de apă, migratoare, mare, cu gâtul şi picioarele lungi, cu pene roşii la aripi (Phoenicepterus ruber antiquorum), (n.t.)

mai multe ori, de cum îi întindea frumuşel gâtul şi se pregătea să lovească ariciul cu capul păsării, flamingo-ul se răsucea brusc şi o privea în faţă cu o mutră atât de aiurită, încât, vrând-nevrând, pe Alice o pufnea râsul. Şi când îi împingea iar capul în jos şi se pregătea să înceapă, era foarte plictisită descoperind că între timp ariciul nu mai sta ghem, ci se desfăşurase şi-şi lua tălpăşiţa. Şi ca şi cum toate astea n-ar fi fost de-ajuns, ori de câte ori ţintea un loc unde să lanseze ariciul, se ivea în cale câte o moviliţă sau câte o hârtoapă; iar soldaţii-arcuri una-două se sculau şi-o luau din loc, spre alte puncte ale terenului. Încât, făcând toate socotelile, Alice se încredință curând că era un joc foarte greu.

Jucătorii jucau toţi deodată, fără a aştepta să le vină rândul, certându-se întruna şi luptându-se între ei pentru arici. Cât despre Regină, nu trecu mult şi fierbea de mânie; umbla încoace şi încolo bătând din picior şi răcnind: „Zburaţi-i capul ăstuia! Zburaţi-i capul ăsteia!“

Alice începu a se nelinişti de-a binelea. E drept, n-avusese deocamdată nicio ciocnire cu Regina, dar ştia că asta se putea întâmpla din clipă în clipă. „Ce-o să mă fac atunci? se întreba. După cât le place ăstora să taie capete, mai mare mirarea c-au rămas unii în viaţă!“

Se tot uita pe unde ar putea scăpa şi se întreba dacă va izbuti oare s-o şteargă fără s-o vadă careva. Când, deodată, observă că se iveşte ceva ciudat în aer; o nedumeri foarte mult la început, dar, după ce se uită bine un minut-două, desluşi că era un rânjet şi-şi zise: „Asta-i Pisica de Cheshire. Acum, cel puţin, o să am cu cine sta de vorbă“.

— Cum te descurci? o întrebă Pisica, de îndată ce-i mijise destulă gură încât să poată vorbi.

Alice aşteptă până se iviră şi ochii, apoi îi făcu semn din cap. „Degeaba i-aş vorbi, până nu apar şi urechile – gândi – sau cel puţin una din ele.“

După ce mai trecu un minut şi apăru tot capul, Alice puse jos pasărea-flamingo şi începu să povestească despre joc, foarte bucuroasă că are cine s-o asculte.

Pisica gândea probabil că se arătase cât era nevoie; în tot cazul afară de cap nu mai apăru nimic.

— Am impresia că nu joacă deloc corect – începu a se văita Alice – şi se ceartă toţi, şi fac atâta tărăboi, că nici glasul tău nu ţi-l mai auzi. Şi par să n-aibă pic de reguli; sau, de vor fi având vreunele, nu le respectă nimeni. Şi n-ai idee cât te zăpăceşte că-s toate vii. De exemplu, uite colo arcul prin care trebuia eu acum să-mi trec mingea – poftim, a luat-o înspre partea ailaltă a terenului! Şi adineauri eram gata-gata să ciocnesc ariciul Reginei, dar când l-a văzut venind pe-al meu, a tulit-o!

— Cum îţi place Regina? întrebă Pisica încetişor.

— Deloc – zise Alice – e cum nu se poate mai... Chiar atunci băgă de seamă că Regina stă în spatele ei şi trage cu urechea, încât îşi continuă fraza astfel:... sigur c-o să câştige, aşa că aproape nici n-are rost să se mai continue jocul.

Regina zâmbi şi trecu mai departe.

— Cu cine vorbeşti? întrebă Regele, apropiindu-se de Alice şi uitându-se cu mare curiozitate la capul Pisicii.

— Cu o prietenă a mea, o Pisică de Cheshire – spuse Alice – daţi-mi voie să v-o prezint.

— Nu-mi place deloc cum arată – spuse Regele – totuşi îi dau voie să-mi sărute mâna, dacă doreşte.

— Nu prea doresc – zise Pisica.

— Nu fi impertinentă – spuse Regele – şi nu te uita aşa la mine!

Vorbind, se ascunsese îndărătul Alisei.

— Orice pisică se poate uita la un rege – spuse Alice. Am citit asta într-o carte, nu mai ştiu în care.

— Hm, trebuie să dispară de-aici! hotărî Regele, şi strigă spre Regină, care tocmai trecea pe-acolo: Draga mea! Mi-ar plăcea să dispară de-aici această pisică.

Regina avea un singur fel de a soluţiona toate dificultăţile, fie mari, fie mici.

— Să i se taie capul! spuse, fără să întoarcă măcar o privire într-acolo, ca să vadă despre ce e vorba.

— Am să chem chiar eu gâdele – făcu Regele, foarte zelos, şi plecă grăbit.

Alice îşi spuse că mai bine s-ar duce înapoi să vadă cum merge jocul, căci auzea din depărtare glasul Reginei, urlând de mânie. O auzise până acum condamnând la moarte pe trei

dintre jucători, pentru că-şi pierduseră rândul, şi nu-i plăcea defel situaţia, fiindcă, în harababura în care se juca, nu ştiai niciodată când îţi vine rândul. Aşa că plecă să-şi caute ariciul.

Îl găsi într-o încăierare cu un alt arici şi asta îi păru un prilej deosebit de bun ca să-l ciocnească pe unul cu celălalt; singura dificultate era că pasărea ce-i servea de ciocan trecuse în cealaltă parte a grădinii, unde Alice o vedea încercând cu stângăcie să-şi ia zborul spre un copac.

Până să-şi prindă flamingo-ul şi să-l aducă înapoi, încăierarea luase sfârşit şi amândoi aricii se făcuseră nevăzuţi. „Nu face nimic! gândi Alice. Tot au plecat toate arcurile din partea asta a terenului!“

Îşi îndesă bine la subsuoară pasărea-flamingo, ca nu cumva să scape iar, şi se duse înapoi, să mai stea puţin de vorbă cu prietena ei.

Când ajunse din nou unde se găsea Pisica de Cheshire, fu foarte mirată văzând că se adunase în juru-i o mare mulţime; era în curs o discuţie între gâde, Rege şi Regină, care vorbeau de-a valma, în timp ce asistenţa era foarte tăcută şi nu părea deloc la largul ei.

În clipa când se ivi Alice, cei trei îi cerură să rezolve ea problema şi fiecare îşi repetă argumentele; cum vorbeau însă toţi odată, Alicei îi era foarte greu să înţeleagă ce spuneau.

Gâdele susţinea că nu se poate tăia capul cuiva decât dacă există un trup de care să-l desparţi; că niciodată nu i se mai ceruse o asemenea treabă şi că nu era să se apuce la vârsta lui de aşa ceva.

Regele susţinea că orice are cap poate fi decapitat şi că să nu i se spună lui prostii.

Regina susţinea că dacă nu se rezolvă chestia în mai puţin de nicio clipă, va ordona să fie executaţi toţi cei de faţă. (De asta şi arătau oaspeţii atât de gravi şi îngrijoraţi.) Alisei nu-i veni în gând altceva ce-ar fi putut spune decât:

— Pisica e-a Ducesei; mai bine întrebaţi-o pe dânsa ce-i de făcut.

— Ducesa e la închisoare – se întoarse Regina către gâde – du-te şi ad-o încoace!

Gâdele o zbughi ca din puşcă. De cum plecă el, capul Pisicii începu să dispară şi, până să se înapoieze gâdele cu Ducesa, capul pierise cu desăvârşire. Regele şi gâdele alergau înnebuniţi de colo-colo, căutându-l, iar toţi ceilalţi se duseră să joace mai departe crochet.

Capitolul IX

POVESTEA FALSEI BROAŞTE ŢESTOASE

— NICI NU-ŢI ÎNCHIPUI cât mă bucur că te revăd, micuţa mea dragă! spuse Ducesa, luând-o drăgăstos de braţ pe Alice şi pornind cu ea în plimbare.

Alice era foarte bucuroasă că o vede într-o dispoziţie atât de plăcută; gândi în sinea ei că poate numai din pricina piperului fusese atât de sălbatică la prima lor întâlnire, în bucătărie.

„Când voi fi eu Ducesă – îşi spuse (fără prea multă convingere) – în bucătăria mea nici n-o să existe piper. Supa e foarte bună şi fără el. Poate că piperul îi face pe oameni atât de iuţi la mânie – gândi mai departe, încântată că descoperise o regulă nouă – iar oţetul îi face acri, muşeţelul – amari şi... şi bomboanele, dulciurile de tot felul îi fac pe copii să fie blânzi şi buni. Ce bine-ar fi să ştie asta toată lumea; desigur că atunci n-ar mai fi cei mari aşa zgârciţi cu dulciurile.”

Între timp uitase de Ducesă şi tresări când îi auzi glasul foarte aproape de urechea ei.

— Te gândeşti la ceva, draga mea, şi din cauza asta ai uitat să mai vorbeşti. Nu pot să-ţi spun imediat care-i morala acestui lucru, dar o să-mi aduc aminte numaidecât.

— Poate n-are nicio morală – îndrăzni Alice a-şi da părerea.

— Da’ de unde, da’ de unde, fetiţo! zise Ducesa. Orişice pe lume are o morală, da’ trebuie să ştii s-o găseşti.

Vorbind astfel, se vârî şi mai aproape de Alice.

Fetei nu-i plăcea deloc s-o simtă atât de aproape; mai întâi fiindcă Ducesa era o pocitanie, şi-apoi fiindcă era exact atât de înaltă încât să-şi proptească bărbia de umărul Alisei – şi Alice găsea că e o bărbie foarte ascuţită şi incomodă. Totuşi, cum nu-i plăcea să fie nepoliticoasă, răbda cât putea.

— Jocul merge ceva mai bine acuma – spuse, ca să întreţină niţel conversaţia.

— Aşa e – zise Ducesa – şi morala acestui lucru este: „O, doar dragostea, doar dragostea pune-n mişcare lumea!“

— Cineva a spus – şuşoti Alice – că lumea se mişcă mai bine când îşi vede fiecare de treaba lui.

— A, fireşte! E cam acelaşi lucru – zise Ducesa, ciocănind cu bărbia-i mică şi ascuţită umărul Alisei, pe când adăuga:... Şi morala acestui lucru este: „Tu descurcă-te cu înţelesul, că vorbele se descurcă singure”.

„Ce-i mai place să găsească o morală în toate!“ îşi zise Alice în gândul ei.

— Te miri desigur de ce nu te iau de mijloc? spuse Ducesa după câtva timp. Din pricină că nu prea ştiu cât e de blând flamingoul tău. Oare să fac o încercare?

— S-ar putea să muşte – răspunse Alice, prudent.

Adevărul e că nu era deloc dornică de această încercare.

— Ai dreptate – zise Ducesa – şi flamingii şi muştarul pişcă. Iar morala ăstui lucru este: „Păsările de un soi cată-le-n acelaşi roi“.

— Numai că muştarul nu e pasăre – observă Alice.

— Iar ai dreptate! zise Ducesa. Ce isteţ le lămureşti tu pe toate!

— E un mineral... parcă...

— Fireşte că asta e – răspunse Ducesa, gata să aprobe orice părere a Alicei. Sunt p-aici, p-aproape, nişte mine mari de muştar. Şi morala acestui lucru este: „Cât e mai mult la mine, e mai puţin la tine!“

— A, acum ştiu! exclamă Alice, neatentă la ultima cugetare a Ducesei. E o legumă. Nu pare, dar asta este.

— Ai perfectă dreptate! zise Ducesa. Şi morala acestui lucru este: „Fii ce-ai vrea să pari a fi“ sau, mai simplu spus, dacă vrei: „Nu-ţi închipui niciodată că nu eşti altceva decât ceea ce ar putea părea altora că ceea ce erai sau ai fi putut fi nu era altceva decât ceea ce ai fost părându-li-se a fi altceva”.

— Cred că v-aş înţelege mai bine – spuse Alice foarte politicos – dacă aş vedea scris pe hârtie ce spuneţi; aşa nu prea pot să vă urmăresc.

— Asta nu-i nimic pe lângă ce aş putea să spun, dacă aş vrea – făcu Ducesa, măgulită.

— Vă rog, nu vă osteniţi să spuneţi şi mai mult! exclamă Alice.

— A, nici să nu vorbeşti de osteneală! protestă Ducesa. Îţi fac cadou tot ce am spus până acum.

„Ieftin cadou! gândi Alice. Noroc că nu ni se fac şi de ziua noastră asemenea cadouri!“ Fireşte că nu cuteza să spună asta cu glas tare.

— Iar te gândeşti? întrebă Ducesa, mai ciocănindu-i niţel umărul cu bărbia-i mică şi ascuţită.

— Am dreptul să gândesc – zise Alice răspicat, căci situaţia începea s-o cam supere.

— Cam atâta drept – răspunse Ducesa – cât au purceii să zboare; şi mo…

Dar în clipa asta, spre marea uimire a Alisei, glasul Ducesei se stinse, chiar în mijlocul cuvântului ei favorit, „morala”, iar braţul petrecut printr-al fetiţei începu să tremure. Alice ridică ochii, şi iat-o pe Regină stând în faţa lor, cu braţele încrucişate şi întunecată la faţă ca cerul pe furtună.

— Ce zi frumoasă, Majestate! începu Ducesa, cu o voce mică, smerită.

— Ascultă! — tună Regina, bătând mânioasă din picior pe când vorbea – să nu zici că nu te-am vestit: ori zbori de-aici, ori îţi zboară capul! Şi asta în mai puţin de jumătate clipă! Alege!

Ducesa alese şi dispăru îndată.

— Să continuăm jocul – îi spuse Regina Alicei; iar Alice, prea speriată ca să poată rosti ceva, o urmă cu pas şovăielnic înapoi spre terenul de crochet.

Ceilalţi invitaţi, profitând de absenţa Reginei, se odihneau la umbră; dar de îndată ce-o văzură, se întoarseră cu grabă la joc, Regina făcând singura observaţie că o clipă de întârziere îi va costa viaţa.

Pe când jucau, Regina se certa necontenit cu ceilalţi jucători şi răcnea mereu: „Zburaţi-i capul ăstuia! Zburaţi-i capul ăsteia!“

Cei condamnaţi erau luaţi sub pază de către oşteni, care, fireşte, pentru a îndeplini această sarcină, trebuiau să renunţe la rolul de arcuri; cam într-o jumătate de oră, nu mai rămăseseră arcuri defel, iar jucătorii, cu excepţia Regelui, Reginei şi Alisei, se aflau toţi sub pază şi condamnaţi la moarte.

Atunci Regina, abia mai trăgându-şi sufletul de mult ce răcnise, se lipsi de joc. Se apropie de Alice şi o întrebă:

— Ai văzut-o pe Falsa Broască Ţestoasă?

— Nu – răspunse Alice – nici nu ştiu ce înseamnă „Falsă Broască Ţestoasă”.

— E Broasca Ţestoasă din care se face „Supă falsă de Broască Ţestoasă”.

— Nici n-am văzut-o, nici n-am mai auzit de ea – zise Alice.

— Atunci haide – spuse Regina – are să-ţi istorisească povestea ei.

Pe când se îndepărtau împreună, Alice îl auzi pe Rege vorbindu-le încetişor oaspeţilor:

— Sunteţi cu toţii graţiaţi! Le spunea.

„Ah, ce bine!“ gândi Alice, răsuflând uşurată: fusese foarte nefericită ştiind că Regina poruncise atât de multe condamnări la moarte.

Foarte curând dădură de un Grifon[11] care dormea dus, la soare.

— Trezeşte-te, măi lenevosule – spuse Regina – şi du-o pe domnişoara asta la Falsa Broască Ţestoasă, s-o vadă şi să-i audă povestea. Eu trebuie să mă duc înapoi, ca să supraveghez execuţiile ce le-am poruncit.

Şi plecă, lăsând-o pe fetiţă singură cu Grifonul. Alisei nu-i prea plăcea cum arăta această făptură, dar se gândi că la urma urmei n-avea să fie mai primejdios să rămână cu ea, decât să se ducă după acea Regină atât de crudă. Aşadar rămase şi aşteptă.

Grifonul se ridică şi se frecă la ochi, apoi o urmări cu privirea pe Regină până nu se mai văzu; şi-apoi râse pe înfundate.

— Caraghioasa! chicoti Grifonul, în parte pentru sine, în parte către Alice.

— Cine-i caraghioasă? întrebă Alice.

— Păi, *aia* – răspunse Grifonul. Aşa-şi închipuie ea, da’ de executat nu se execută nicio execuţie, dacă vrei să ştii. Haide!

„Toată lumea de p-aici îţi spune întruna: «haide!» gândi Alice, luându-se încet după dânsul. De când trăiesc nu mi s-a poruncit atâta – ba una, ba alta – zău aşa!“

Nu trecu mult şi-o şi văzură de departe pe Falsa Broască Ţestoasă; şedea tristă şi singuratică pe un ciot de stâncă şi,

---

[11] Grifon – Alice cunoaşte probabil din mitologie această pasăre fantastică – reprezentată de obicei cu trup de leu şi cu aripi şi gheare de vultur – utilizată adesea şi ca motiv decorativ, (n.t.)

când se mai apropiară, Alice o auzi suspinând atât de jalnic, de parcă i s-ar fi frânt inima de durere. Îi fu foarte milă de ea.

— De ce e mâhnită? îl întrebă pe Grifon.

Iar Grifonul răspunse, cam la fel ca şi mai înainte:

— A! Aşa-şi închipuie ea, da' nu-i mâhnită defel, dacă vrei să ştii. Haide!

Se suiră aşadar până la locul unde şedea Falsa Broască Ţestoasă, care îi privi în tăcere, cu ochi mari, înlăcrimaţi.

— Domnişorica asta – spuse Grifonul – cică vrea să-ţi audă povestea, d-aia veni.

— Am să i-o spun – zise Falsa Broască Ţestoasă, cu glas adânc şi găunos. Aşezaţi-vă amândoi şi nu rostiţi o vorbă până nu isprăvesc.

Se aşezară, aşadar, şi nimeni nu scoase o vorbă timp de câteva minute. În gândul ei, Alice îşi zicea: „Nu văd cum o să isprăvească vreodată, dacă nu începe”. Totuşi aşteptă, răbdătoare.

— Pe vremuri – spuse în sfârşit Falsa Broască Ţestoasă, oftând adânc – eram o adevărată Broască Ţestoasă.

Acestor cuvinte le urmă o tăcere foarte lungă, întreruptă doar la răstimpuri de câte o exclamaţie cârâită de-a Grifonului şi de necontenitele hohote de plâns ale Falsei Broaşte Ţestoase.

Alice era cât p-aci să se ridice şi să spună: „Vă mulţumesc foarte mult pentru povestea dumneavoastră atât de interesantă", totuşi, vrând-nevrând, gândi că trebuie să mai urmeze ceva, aşa că şezu liniştită şi nu mai spuse nimic.

— Când eram mici – continuă în cele din urmă Falsa Broască Ţestoasă, ceva mai potolit, deşi ici şi colo tot îi mai scăpa câte un sughiţ de plâns – mergeam la şcoală în mare. Profesoara era o bătrână Broască Ţestoasă. Îi ziceam Privighetoarea.

— Da' de ce-i ziceaţi aşa? Că doar nu era Privighetoare! întrebă Alice.

— Îi ziceam Privighetoare, fiindcă ne era Supraveghetoare! răspunse supărată Falsa Broască Ţestoasă. Da' grea de cap mai eşti!

— Mă mir că nu ţi-e ruşine să mai întrebi ceva atât de lesne de priceput – adăugă Grifonul.

Apoi tăcură amândoi, privind-o; bietei Alice îi venea să intre în pământ, nu alta.

În cele din urmă, Grifonul îi spuse Falsei Broaşte Ţestoase:

— Hai, soro, dă-i drumul! Nu ne ţine toată ziua!

Iar Falsa Broască Ţestoasă continuă:

— Da, mergeam la şcoală în mare, deşi poate n-ai să crezi.

— Am zis eu că nu cred? O întrerupse Alice.

— Ai zis – spuse Falsa Broască Ţestoasă.

— Ţine-ţi gura! adăugă Grifonul, înainte ca Alice să mai poată spune ceva.

Falsa Broască Ţestoasă continuă:

— Ni s-a dat o educaţie foarte îngrijită. Află că am mers la cursuri zi de zi.

— Şi eu am mers la cursuri de zi. Ăsta nu-i motiv să te mândreşti.

— Erau şi cursuri speciale la şcoala ta? întrebă Falsa Broască Ţestoasă, cam îngrijorată.

— Da – zise Alice – de Franceză şi de Muzică.

— Şi de Spălat? întrebă Falsa Broască Ţestoasă.

— Aş! Nici pomeneală!... Asta nu se-nvaţă la şcoală! se supără Alice.

— Înseamnă că n-ai mers la o şcoală dintre cele mai bune – spuse Falsa Broască Ţestoasă, vădit uşurată. La şcoala noastră lista de materii se încheia cu lecţii speciale de Franceză, Muzică şi *Spălat.*

— Cred că de aşa ceva nu prea aveaţi nevoie, de vreme ce trăiaţi în apă – spuse Alice.

— Eu n-am putut să mă înscriu la cursurile astea – oftă Falsa Broască Ţestoasă. Am urmat numai pe cele obişnuite.

— Şi care erau acelea?

— Bineînţeles, mai întâi Pititul şi Visul – răspunse Falsa Broască Ţestoasă – apoi diferitele ramuri ale Aritmeticii: Ambiţionarea, Căderea, Îmbulzirea şi Împocirea.

— N-am mai auzit de „împocire“ – cuteză Alice să spună. Ce-i asta?

Grifonul ridică a mirare amândouă labele.

— N-ai mai auzit de împocire! exclamă. Sper că ştii ce înseamnă a înfrumuseţa?

— Da – zise Alice şovăielnic – înseamnă a face ceva mai frumos.

— Ei, atunci – continuă Grifonul – dacă nu ştii ce înseamnă a împoci, eşti o nătângă, şi gata!

Alice nu mai îndrăzni să întrebe nimic în privinţa asta. Se îndreptă iar către Falsa Broască Ţestoasă.

— Şi altceva ce mai aveaţi de învăţat?

— Păi – răspunse Falsa Broască Ţestoasă, numărând pe labe subiectele: Misteria antică şi modernă, Zoografia apelor, apoi Desenul în valuri – asta ne preda o dată pe săptămână un bătrân ţipar Tipar-mare; ne învăţa să tragem lin linii, să pictăm în Aquarele, să facem Iţe în clor şi Fiţe în rotocol.

— Arată-mi şi mie cum se face aşa ceva! o rugă Alice.

— Păi, eu acuma-s prea ţeapănă, nu pot să-ţi arăt. Şi Grifonul n-a învăţat materia asta.

— N-am avut timp – zise Grifonul – eu am făcut cursul de literatură clasică. Profesorul era un Rac foarte bătrân, da, da.

— El învăţa lumea Râsul şi Plânsul[12], aşa am auzit – spuse Falsa Broască Ţestoasă, apoi oftă: Eu, una, n-am mers la cursurile lui. Marina o învăţam şi singură, iar la Greacă se spunea că prea te freacă.

— Chiar aşa, chiar aşa – cârâi Grifonul, şi oftă la rândul lui.

Amândoi duseră labele la ochi, copleşiţi de amintiri.

— Şi câte ore pe zi învăţaţi? întrebă Alice, grăbită să schimbe subiectul.

— Zece ore în prima zi şi din zi în zi mai puţin – spuse Falsa Broască Ţestoasă.

— Ciudat program! exclamă Alice.

— Păi de-aia se cheamă pro-gram – lămuri Grifonul – că până la urmă rămâi c-un dram de învăţătură.

Era o idee nouă pentru Alice, încât stătu să se gândească puţin la cele ce spusese Grifonul, înainte de a pune altă întrebare:

— Înseamnă că în ziua a unsprezecea nu mai învăţaţi deloc, aveaţi liber?

— Bineînţeles! zise Falsa Broască Ţestoasă. Ne odihneam de atâta învăţătură.

---

[12] Aluzie la tragedia şi comedia antică, (n.t.)

— Dar într-a douăsprezecea cum reluaţi lecţiile?

— Hai că i-ai spus destul despre lecţii! întrerupse foarte hotărât Grifonul. Mai povesteşte-i şi despre jocuri!

Capitolul X

CADRILUL HOMARILOR

FALSA BROASCĂ ŢESTOASĂ oftă adânc şi-şi şterse ochii cu dosul labei. Apoi se uită la Alice, încercă să vorbească, dar, timp de un minut-două, suspinele îi înecară glasul.

— O fi având vreun os în gât – zise Grifonul şi se apucă s-o scuture zdravăn şi s-o ghiontească în spate.

În cele din urmă, Falsa Broască Ţestoasă îşi regăsi glasul şi, cu faţa scăldată în lacrimi, reîncepu:

— Poate n-ai trăit mult în mare („Aşa e“ – adeveri Alice) şi se prea poate să nu fi făcut niciodată cunoştinţă cu un homar, (Alice fu cât p-aci să spună: „Odată am gustat“, dar se opri la timp şi zise repede: „Nu, niciodată!“) aşa că nu-ţi poţi închipui ce încântător e un Cadril de Homari!

— Nu, într-adevăr – spuse Alice. Dar cum e dansul ăsta?

— Păi – se amestecă Grifonul – prima figură e alinierea de-a lungul malului, într-un şir.

— Ba în două şiruri! strigă plângând Falsa Broască Ţestoasă. Foci, broaşte ţestoase, ţipari din cei mari şi alţii. După ce au dat la o parte toate meduzele…

— Cu asta se cam pierde timp – o întrerupse Grifonul.

— … fac doi paşi înainte…

— Fiecare c-un homar drept partener! strigă Grifonul.

— Bineînţeles – spuse Falsa Broască Ţestoasă. Fac doi paşi înainte, trec la loc lângă partener…

— … schimbă homarii şi se-ntorc în acelaşi fel la linia de pornire – completă Grifonul.

— După aceea – ţine minte! — continuă Falsa Broască Ţestoasă – aruncă…

— Homarii! strigă Grifonul, făcând un salt în aer.

— Hăt în mare! Cât de tare!

— Înoată după ei! zbieră Grifonul.

— Se dau peste cap în mare! strigă Falsa Broască Ţestoasă, ca înnebunită, făcând tumbe de colo până colo.

— Iar schimbă homarii! răcni Grifonul.

— Înapoi pe ţărm şi... toate astea fac parte din prima figură – zise Falsa Broască Ţestoasă, domolindu-şi brusc glasul.

Şi cele două făpturi care, în tot acest timp, ţopăiseră ca nebune de colo-colo, stătură iar locului, foarte triste şi potolite, uitându-se la Alice.

— Trebuie să fie un dans foarte drăguţ – zise ea, sfios.

— Ţi-ar place să ţi-l arătăm puţin? întrebă Falsa Broască Ţestoasă.

— Cum să nu! Vă rog! zise Alice.

— Hai să încercăm figura întâi! îi spuse Grifonului Falsa Broască Ţestoasă. Putem s-o dansăm şi fără homari, nu-i aşa? Care din noi cântă?

— A, cântă tu! zise Grifonul. Eu am uitat cuvintele.

Începură, aşadar, să danseze, foarte solemni, jur împrejurul Alisei, călcând-o, ici-colo, pe picioare, când treceau prea aproape şi fluturând labele din faţă pentru a bate măsura, în timp ce Falsa Broască Ţestoasă cânta, în ritm domol şi trist, cele ce urmează:

Mergi, te rog, niţel mai iute – către-un melc zise-o albiţă[13] –
Vine-un porc de mare în urmă şi mă calcă pe codiţă.
Homarii, broaştele ţestoase, toţi ne-au luat-o înainte – uite, acuma stau în loc!
Pe prundiş, colo, ne-aşteaptă. Hai, nu intri şi tu-n joc?
Vii ori nu vii? Vii ori nu vii? Vii să intri şi tu-n joc?
Vii ori nu vii? Vii ori nu vii? Hai, nu intri şi tu-n joc?
— N-ai idee – zice albiţa – va fi pură încântare,
Cu homarii laolaltă când ne-or arunca în mare!
Dară melcu-atât răspunse: – Prea departe, îi prea departe!... *Şi privi cam echivoc;*
Zise că îi mulţumeşte, dar că el nu intră-n joc.
N-ar' să intre, n-ar' să poată, n-ar' să intre în ăst joc
N-ar' să intre, n-ar' să poată, el nu intră în ăst joc.
— Ei, şi ce dacă-i departe? zise amicul său solzos,
Ţărm e şi de ceea parte – nu ştii? — şi e tot frumos.

---

[13] Albiţă – obleţ sau oblete – peşte mic de culoare albă-argintie (n.t.)

De ne depărtăm de Anglia, în Franţa ajungem – ce noroc
Nu păli, melcule dragă. Hai şi intră şi tu-n joc!
Vii ori nu vii? Vii ori nu vii? Vii să intri şi tu-n joc?
Vii ori nu vii? *Vii ori nu vii*? *Hai, nu intri şi tu-n joc?*

— Vă mulţumesc, e foarte interesant să priveşti dansul ăsta – zise Alice, bucuroasă că terminaseră în fine – şi tare-mi place cântecul despre albiţă!

— A, cât despre albiţă – zise Falsa Broască Ţestoasă – e… cunoşti peştele ăsta, nu?

— Cum să nu – răspunse Alice – l-am văzut deseori la prân… — dar repede se opri.

— Nu ştiu unde poate fi Prân – zise Falsa Broască Ţestoasă – dar dacă l-ai văzut atât de des, ştii desigur cum arată.

— Cred că da – răspunse Alice pe gânduri. Îşi ţine coada în gură şi are un înveliş de pesmet.

— În privinţa pesmetului, te înşeli – spuse Falsa Broască Ţestoasă – l-ar clăti apa mării. Dar coada şi-o ţine în gură albiţa; asta din pricină că… — aci Falsa Broască Ţestoasă căscă şi închise ochii. Spune-i din ce pricină! Se întoarse către Grifon.

— Pricina e – spuse Grifonul – că a vrut neapărat să meargă la dans cu homarii. Şi atunci a fost aruncată în mare. Şi atunci a făcut un salt foarte mare. Şi atunci şi-a ţinut coada cu dinţii. Şi după aia n-a mai putut s-o scoată. Asta e.

— Vă mulţumesc – zise Alice. E foarte interesant. N-am ştiut până acuma atât de multe despre albiţă.

— Pot să-ţi spun şi mai multe, dacă vrei – zise Grifonul. Ştii de ce i se zice albiţă?

— Nu m-am gândit la asta niciodată – răspunse Alice. De ce?

— Curăţă ghetele şi pantofii – răspunse Grifonul foarte solemn.

Alice rămase cu gura căscată.

— Curăţă ghetele şi pantofii? repetă, uluită.

— Fireşte! Pantofii tăi cu ce sunt curăţaţi? Ce-i face să lucească?

Alice îşi coborî privirea asupra pantofilor ei şi, înainte de a răspunde, se gândi niţel.

— … Cred că se curăţă cu ceva negru.

— Sub apă, ghetele şi pantofii trebuiesc curăţaţi cu ceva alb – vorbi mai departe Grifonul, cu glas adânc. Acum ştii.

— Şi din ce sunt făcute? întrebă. Alice, foarte curioasă.

— Piele de sardele, toc de batoc – răspunse Grifonul, cam plictisit – atâta lucru ştie şi-un chitic.

— Să fi fost eu în locul albiţei – spuse Alice, care tot se mai gândea la cântec – i-aş fi spus purcelului de mare: „Te rog să nu te ţii după noi, n-avem nevoie de tine!“

— Te înşeli – zise Falsa Broască Ţestoasă – niciun peşte cu cap nu pleacă la drum fără un purcel.

— Aşa? Într-adevăr? spuse Alice, foarte mirată.

— Păi cum! zise Falsa Broască Ţestoasă. Dacă ar veni la mine un peşte şi mi-ar spune că pleacă în călătorie, întâi şi întâi l-aş întreba: „Cu ce purcel?“

— Poate vrei să zici: cu ce ţel? stărui Alice.

— Zic ce zic – răspunse Falsa Broască Ţestoasă, jignită.

Iar Grifonul schimbă vorba:

— Acum povesteşte-ne şi tu despre peripeţiile tale!

— Aş putea să vă povestesc despre peripeţiile mele, începând de azi-dimineaţă; dar despre cele dinainte degeaba v-aş povesti, fiindcă atunci nu eram cea de acum.

— Explică-ne asta! zise Falsa Broască Ţestoasă.

— Nu, nu! Întâi peripeţiile! spuse Grifonul, nerăbdător. Cu explicaţiile se pierde prea mult timp!

Aşadar, Alice se apucă să le povestească peripeţiile ei, începând din clipa când văzuse pentru prima dată pe Iepuraşul Alb. La început era cam stânjenită, mai ales că cei doi ascultători, care-i stăteau alături de fiece parte, prea se vârau aproape de ea şi căscau nişte ochi şi nişte guri!… Dar, povestind, începu să prindă curaj. Cei doi nu scoaseră nicio vorbă, până le istorisi cum încercase să-i spună Omizi poezia: „Eşti bătrân, taică Will“ şi ieşise cu totul altfel ca de obicei.

Atunci Falsa Broască Ţestoasă suspină adânc şi zise:

— Asta-i foarte ciudat!

— Toate astea sunt cât se poate de ciudate! îşi dădu şi Grifonul părerea.

— Va să zică îţi ieşeau cuvintele anapoda! repetă Falsa Broască Ţestoasă, îngândurată. Aş vrea s-o văd încercând să spună o poezie acum. Spune-i să înceapă!

Se uita la Grifon, de parcă ar fi fost convinsă că el se bucură de mai multă trecere la Alice.

— Scoală-te în picioare şi recită: „Aud glasul trântorului“ – zise Grifonul.

„Ce obicei au fiinţele astea să-ţi tot poruncească!

Acuma mă mai şi pun să-mi repet lecţiile! gândi Alice. Dacă-i vorba aşa, mai bine aş fi la şcoală!“

Totuşi se sculă în picioare şi începu să recite, dar atât i se împuiase capul cu Cadrilul Homarilor, că mai nu ştia ce spune şi-i ieşiră din gură nişte cuvinte cât se poate de ciudate:

Aud glasul Homarului, mă ia în răspăr:
„Prea m-ai fiert stacojiu! Pune-mi zahăr în păr!“
Precum raţa cu genele, aşa el cu sprâncenele,
Îşi strânge cordonul, îşi încheie plastronul.
Când nisipul uscat îi, e voios şi senin,
Cu dispreţ îl tratează pe domnul Rechin!
Dar când urcă mareea şi Rechinii-s pe-aproape,
Glasu-i sfios tremură şi i se bat pleoapele.

— E altfel decât obişnuiam s-o spun eu, când eram copil – zise Grifonul.

— Eu n-am mai auzit asta de când sunt – zise Falsa Broască Ţestoasă – dar aşa aiureală mai rar!

Alice tăcea; se aşezase şi-şi ascundea faţa în palme şi se întreba dacă vreodată se va mai întâmplă ceva în chip firesc.

— Aş vrea să mă lămurească – începu Falsa Broască Ţestoasă.

— N-are cum! Se repezi Grifonul. Hai, spune strofa următoare!

— Bine, da’ cum putea să-şi strângă cordonul cu sprâncenele? Nu înţeleg.

— Este prima figură a dansului – spuse Alice; era însă grozav de uluită de toată povestea asta şi dornică să schimbe subiectul.

— Hai, spune strofa următoare! zise iar Grifonul, începe aşa: „C-un ochi privind în grădina-i…“

Deşi era sigură c-o să iasă iar totul anapoda, Alice nu îndrăznea să se împotrivească şi recită mai departe, cu glas tremurător:

C-un ochi privind în grădina-i, văzui
Pantera cu Buha un pilaf de pui
Împărţind. Gazda luă orezul şi puiul tot, cu os,
Oaspetelui-i lasă un taler frumos.
Păpând tot pilaful, Pantera binevoi
Buhăi linguroiul a i-l dărui;
Apoi, înşfăcând cuţit şi furculiţă,
Termină ospăţul, păpând pe…

(Buhuliță)

— Ce mai reciţi toate prostiile astea – o întrerupse Falsa Broască Ţestoasă – dacă nu eşti în stare să le şi lămureşti? Năzdrăvănii şi bazaconii ca astea chiar că n-am auzit de când sunt!

— Da, ai face mai bine să te laşi păgubaşă – spuse şi Grifonul.

Alice atâta aşteptă; tăcu îndată.

— Să-ncercăm să-ţi mai arătăm o figură din Cadrilul Homarilor? continuă Grifonul. Sau preferi să mai cânte ceva Falsa Broască Ţestoasă?

— Da, să mai cânte ceva Falsa Broască Ţestoasă, dacă vrea să fie aşa bună! răspunse Alice, cu atâta grabă încât Grifonul făcu:

— Hm! Pe un ton cam jignit. De, fiecare cu gusturile lui! Cântă-i, dragă, cântecul „Supa de Broască Ţestoasă!“

Falsa Broască Ţestoasă oftă adânc şi începu să cânte, cu glas sugrumat de suspine:

Supă frumoasă, verzuie, săţioasă, în castron fierbinte pusă pe masă!
Cine oare în vânt nu s-ar da După asemenea trufanda!
Su-upă gus-toa-asă!
Su-upă să-ţioa-asă!
Su-upa mea de ci-i-nă!
Su-upă di-vi-i-nă!

Supă frumoasă, de Broască Ţestoasă!

Cine-ar cere peşte sau chiar şi vânat,
Când asemeni supă straşnică i-ai dat!
Cine la cină s-o soarbă n-ar vrea?
Cine la cină s-o soarbă n-ar vrea?

Su-upă gus-toa-asă!
Su-upă să-ţioa-asă!
Su-upa mea de ci-i-nă!
Su-upă di-VI-INĂ!

— Încă o dată refrenul! strigă Grifonul, dar, tocmai când Falsa Broască Ţestoasă prinsese a-l intona, se auzi din depărtare un strigăt:

— Începe procesul!

— Haide! strigă Grifonul şi, luând-o pe Alice de mină, o porni zorit, fără să mai aştepte sfârşitul cântecului.

— Despre ce proces e vorba? întrebă Alice, gâfâind de repede ce alergase, dar Grifonul nu răspunse decât:

— Haide! Şi-o luă şi mai iute la fugă, pe când în urmă-le o briză uşoară aducea tot mai stins melancolicul refren:

Su-upa mea de ci-i-nă,
Su-upă di-vi-ină!

Capitolul XI

CINE-I HOŢUL TURTELOR?

CÂND AJUNSERĂ, găsiră pe Rege şi pe Regina de Cupă aşezaţi pe tronurile lor, cu o mare mulţime adunată în juru-le – tot felul de păsări şi jivine mici – cât şi întregul pachet cu cărţi de joc. Fantele sta în faţa lor, ferecat în lanţuri, cu câte un oştean de fiece parte, păzindu-l, iar în apropierea Regelui sta Iepurele Alb, cu o trompetă într-o mână şi un sul de pergament în cealaltă. Chiar în mijlocul curţii de judecată era o masă, pe care se afla o farfurie mare cu turte; după înfăţişare păreau atât de bune, încât Alisei i se făcu o foame grozavă uitându-se la ele.

„De-ar termina mai repede cu procesul – gândi ea – şi să înceapă a servi prăjiturile!"

Dar se părea că nici vorbă nu era de aşa ceva; Alice începu deci să privească în juru-i, ca să treacă mai repede timpul.

Nu mai fusese în viaţa ei la o curte de judecată, dar citise în cărţi despre procese şi fu foarte bucuroasă văzând că ştie cum se numeşte mai tot ce vedea acolo.

„Acesta-i judecătorul – îşi zise – fiindcă poartă o perucă mare."

Judecătorul, de altminteri, era însuşi Regele – şi cum purta coroana peste perucă nu părea deloc să se simtă la largul lui şi nici frumos nu-i şedea defel.

„Şi colo e banca juraţilor – gândi Alice – iar cele douăsprezece vietăţi (n-avea încotro, aşa trebuia să le spună, fiindcă, vedeţi, parte erau animale, parte erau păsări) bănuiesc că trebuie să fie *juraţii* acest ultim cuvânt şi-l spuse de câteva ori în şir, cam fălindu-se în sinea ei că-l ştia, căci era încredinţată, pe drept cuvânt, că foarte puţine fetiţe de vârsta ei ştiau ce înseamnă. De fapt, ar fi fost la fel de corect dacă ar fi spus că cele douăsprezece vietăţi alcătuiau „juriul".

Cei doisprezece juraţi scriau cu toţii foarte zoriţi pe nişte tăbliţe.

— Ce fac acolo? îl întrebă Alice, în şoaptă, pe Grifon. Doar n-au ce scrie până n-a început procesul.

— Îşi scriu numele – îi şopti Grifonul drept răspuns – ca nu cumva să le uite înainte de sfârşitul procesului.

— Ce neghiobi! izbucni cu glas tare Alice, foarte indignată; dar se opri repede, căci Iepurele Alb striga:

— Tăcere în sala de judecată!

Iar Regele îşi puse ochelarii pe nas şi se uită îngrijorat împrejur, ca să descopere cine vorbea.

Alice vedea desluşit, de parcă s-ar fi uitat peste umerii lor, că toţi juraţii scriau pe tăbliţe: „Ce neghiobi!“; ba chiar băgă de seamă că unul din ei nu ştia cum se scrie cuvântul „neghiobi” şi fu nevoit să-l roage pe vecinul lui să-i spună.

„Frumos or să mai arate tăbliţele lor, la terminarea procesului!“ gândi Alice.

Unuia dintre juraţi îi scârţâia condeiul. Fireşte că Alisei îi era nesuferit zgomotul ăsta, aşa că dădu ocol sălii de judecată, se opri îndărătul băncii juraţilor şi găsi curând prilejul să-i ia acelui jurat condeiul. Atât de repede făcu treaba asta, încât micuţul jurat, bietul de el (care era Bil, Puiul de Şopârlă), nu pricepea defel ce se făcuse condeiul lui; şi după ce scotoci jur împrejur, se văzu nevoit să scrie de aci încolo cu un deget, ceea ce nu era de mare folos, fiindcă nu lăsa urme pe tăbliţă.

— Crainic, citeşte actul de acuzare! spuse Regele.

Atunci, Iepurele Alb suflă de trei ori din trompetă, apoi desfăşură sulul de pergament şi citi cele ce urmează:

Regina de Cupă, astă-vară după
Amiază, a copt turte;
Fantele de Cupă, ascuns fiind după
Nişte uluci late, le-a furat pe toate!

— Daţi verdictul! Se întoarse Regele către juriu.

— Încă nu, încă nu! întrerupse zorit Iepurele. Mai sunt multe până atunci!

— Să fie chemat primul martor! zise Regele, iar Iepurele Alb suflă de trei ori din trompetă, apoi strigă:

— Să se înfăţişeze primul martor!

Primul martor era Pălărierul. Apăru cu o ceaşcă de ceai într-o mână şi cu o felie de pâine cu unt în cealaltă.

— Cer iertare, Majestate, c-am venit la judecată cu astea – începu a vorbi – dar încă nu-mi terminasem ceaiul când au venit să mă ia.

— Ar fi trebuit să-l fi terminat – spuse Regele. Când l-ai început*'!*

Pălărierul se uită la Iepurele de Martie, care îl urmase la Curtea de Judecată, braţ la braţ cu Bursucelul.

— În paisprezece martie mi se pare că era…

— În cincisprezece – zise Iepurele de Martie.

— În şaisprezece – zise Bursucelul.

— Notaţi declaraţiile! Se adresă Regele juriului; iar juraţii, plini de zel, scriseră toate trei datele pe tăbliţe, apoi le adunară între ele şi prefăcură rezultatul în şilingi şi peni.

— Scoate-ţi pălăria! îi spuse Regele Pălărierului.

— Nu e a mea – zise Pălărierul.

— E de furat! exclamă Regele, întorcându-se către juraţi, care consemnară imediat faptul.

— Le am de vânzare – încercă să lămurească martorul. N-am niciuna a mea. Sunt Pălărier.

La aceste cuvinte, Regina îşi puse ochelarii pe nas şi se uită ţintă la Pălărier, care se îngălbeni şi începu să tremure din cap până-n picioare.

— Depune-ţi mărturia – spuse Regele – şi fii calm, altfel pun să te execute pe loc.

Vorbele Regelui nu părură să-l liniştească defel pe martor. Se tot frământa, lăsându-se când pe un picior, când pe celălalt şi uitându-se speriat la Regină; de zăpăcit ce era, muşcă o bucată mare de ceaşcă, în loc să muşte din felia de pâine cu unt.

Chiar în clipa aceea, Alice avu o senzaţie foarte ciudată; o miră mult până înţelese ce era: începuse iarăşi să crească. La început voi să se ridice şi să plece din sala de judecată; dar se răzgândi şi se hotărî să rămână unde era, atâta timp cât avea loc.

— Fă bine şi nu mă-mpinge aşa! zise Bursucelul, care şedea lângă dânsa. Mă striveşti, nu alta! Abia mai răsuflu.

— N-am încotro – răspunse Alice, cu blândeţe – cresc.

— N-ai drept să creşti aici – zise Bursucelul.

— Nu vorbi prostii! spuse Alice. Ceva mai îndrăzneţ. Ştii foarte bine că şi tu creşti.

— Da, da’ eu cresc cu măsură, cum trebuie, n-o iau razna ca tine. E caraghios, zău aşa!

Şi, sculându-se foarte îmbufnat, trecu în cealaltă parte a sălii.

între timp, Regina se tot uitase ţintă la Pălărier şi, chiar pe când Bursucelul trecea în cealaltă parte a sălii, ea îi spuse unuia dintre aprozi:

— Să mi se aducă lista cântăreților la ultimul concert!

Auzind aceste vorbe, nefericitul Pălărier începu să tremure atât de tare, încât îi scăpară din picioare amândoi pantofii.

— Depune-ţi mărturia – repetă Regele furios – că, de nu, pun să te execute fără să-mi pese dacă eşti calm sau nu.

— Majestate, sunt un biet om sărac – începu Pălărierul, cu glas tremurător. Şi abia începusem să beau ceai – cam de-o săptămână-două – şi pâinea cu unt se tot subţia… şi ceaiul sclipea…

— Ce-ce-ce? Ce sclipea? întrebă Regele.

— Cu ceai a început – răspunse Pălărierul.

— Totdeauna începi cu ce-ai! zise sever Regele. Nu mai fă pe deşteptul, că atâta lucru ştiu şi eu! Hai, zi înainte!

— Sunt un biet om sărac – vorbi înainte Pălărierul – şi până la urmă toate alea sclipeau; da’ Iepurele de Martie a zis…

— Ba n-am zis! Se repezi să-i taie vorba Iepurele de Martie.

— Ba ai zis! spuse Pălărierul.

— Nu recunosc! protestă Iepurele de Martie.

— Nu recunoaşte! repetă Regele. Asta să n-o scrieţi.

— Bine, da’ în orice caz Bursucelul a zis – continuă Pălărierul şi se uită, grijuliu, să vadă dacă nu cumva şi Bursucelul avea să nege; Bursucelul însă nu negă nimic, deoarece dormea buştean. Şi după asta – continuă Pălărierul – am mai tăiat nişte pâine cu unt…

— Dar ce-a zis Bursucelul? întrebă unul din juraţi.

— Asta nu-mi mai amintesc – răspunse Pălărierul.

— Trebuie să-ţi aminteşti – interveni Regele – altfel vei fi decapitat.

Nefericitul Pălărier scăpă din mâini ceaşca cu ceai şi pâinea cu unt şi căzu în genunchi.

— Sunt un biet om sărac, Majestate – începu.

— Eşti un biet prostănac – zise Regele.

Aci, unul dintre Cobai aplaudă guiţând, dar fu îndată înăbuşit de către aprozi. („înăbuşit" fiind un cuvânt cam tare, ca să nu se creadă cine ştie ce, voi lămuri cum s-a procedat. Aprozii aveau la îndemână un sac mare, care se lega la gură cu sfori; acolo l-au băgat pe Cobai, cu capul în jos, şi-apoi s-au aşezat pe sac.)

«Mă bucur că acum ştiu despre ce este vorba – îşi zise Alice. Am văzut deseori prin ziare, pe la sfârşitul dărilor de seamă despre procese: „Parte din public izbucneşte în aplauze; aclamaţiile şi aplauzele sunt imediat înăbuşite de către aprozi". Până acum nu înţelegeam ce înseamnă.»

— Dacă asta-i tot ce ştii, poţi să stai jos – vorbi mai departe Regele.

— Mai jos ca acu' nu pot sta, că stau pe podea – zise Pălărierul.

— Atunci poţi să şezi jos – răspunse Regele.

Aci izbucni în aplauze celălalt Cobai şi fu de asemenea înăbuşit.

„Ei, acum s-a sfârşit cu Cobaii! gândi Alice. Poate c-o să meargă mai bine procesul."

— M-aş duce să-mi termin ceaiul – zise Pălărierul, cu o privire îngrijorată spre Regină, care parcurgea lista cântăreţilor la concert.

— Poţi să pleci – spuse Regele, iar Pălărierul o şterse atât de repede, încât uită să-şi mai tragă pantofii în picioare.

— … şi-afară îi tăiaţi capul! adăugă Regina către unul dintre aprozi; dar Pălărierul se făcuse nevăzut înainte să fi ajuns până la uşă aprodul.

— Să fie chemat martorul următor! ordonă Regele.

Martorul următor era bucătăreasa Ducesei. Apăru cu râşniţa de piper în mână; de altfel, încă dinainte să fi intrat în sală, Alice ghici cine era martora, după corul de strănuturi de la uşă.

— Depune-ţi mărturia! porunci Regele.

— N-o depun! răspunse bucătăreasa.

Regele privi îngrijorat spre Iepurele Alb, care-i şuşoti:

— Majestate, martorei acesteia trebuie să-i luaţi un contra-interogatoriu.

— De, dacă trebuie, trebuie – zise Regele amărât, şi după ce-şi încrucişă braţele la piept şi o privi pe bucătăreasă atât de crunt, încât mai să-i iasă ochii din cap, rosti cu voce adâncă: Cum se fac turtele?

— Întâi şi întâi pui piper.

— Melasă! se auzi un glas somnoros îndărătul ei.

— Gardă, pune-i zgardă Bursucelului ăluia! porni să ţipe Regina. Decapitaţi-l! Daţi-l afară din sală! Suprimaţi Bursucelul! Umflaţi-l! Radeţi-i capul!

Fiind mare harababură în sală până să-l scoată pe Bursucel, procesul se întrerupse câteva minute; la reluare, se constată că bucătăreasa dispăruse.

— Nu face nimic – zise Regele, părând foarte uşurat. Chemaţi martorul următor. Şi, cu glas scăzut, adăugă către Regină: Draga mea, te rog, ia-i tu contra-interogatoriul martorului următor. Mie îmi dă dureri de cap!

Alice se uita la Iepuraşul Alb cum cotrobăia prin hârtii, căutând lista de martori; era foarte curioasă cine va fi următorul şi ce-o să se lămurească din mărturia lui, „căci până acum – îşi spunea ea – nu s-a lămurit mai nimic”.

închipuiţi-vă cât fu de surprinsă când Iepuraşul Alb citi, cât putu de tare, cu glăsciorul lui piţigăiat, numele: „Alice“.

Capitolul XII

ALICE DEPUNE MĂRTURIE

— PREZENT! strigă Alice şi, de emoţie, uită cât de mult crescuse în ultimele minute şi sări de pe locul ei cu atâta grabă, încât răsturnă cu poalele rochiei banca juraţilor, iar aceştia se prăvăliră cu toţii peste capetele mulţimii adunate jos, în sală. Zăceau acum, bieţii, împrăştiaţi pe podea, amintindu-i foarte limpede de un vas cu peştişori aurii pe care-l răsturnase din greşeală, cu o săptămână în urmă.

— O, vă rog, iertaţi-mă! exclamă Alice, foarte necăjită, şi se apucă să-i culeagă de pe jos cât putea de repede; o urmărea păţania cu peştii aurii şi i se părea că trebuie într-o clipă să-i adune şi să-i pună la locul lor pe juraţi, altfel vor muri.

— Procesul nu poate continua – spuse Regele, cu voce foarte gravă – până ce toţi juraţii nu vor sta la locurile lor aşa cum se cuvine, *toţi* – repetă foarte apăsat, privind ţintă la Alice pe când vorbea.

Alice se uită spre banca juraţilor şi văzu că, în grabă, băgase Puiul de Şopârlă cu capul în jos, iar biata vietate dădea din coadă foarte mâhnită, fiindu-i cu neputinţă a se mişca. Alice îl scoase iar pe Bil şi-l puse la loc cum se cuvenea: „Nu că ar avea vreo importanţă – îşi spuse. Pentru lămurirea procesului cred că e totuna dacă Bil stă în cap sau în coadă”.

De cum îşi mai reveniră juraţii din spaima ce o trăseseră când s-au văzut răsturnaţi şi de îndată ce fură găsite şi li se înmânară tăbliţele şi condeiele, se apucară cu mare sârguinţă să scrie istoricul accidentului. Cu toţii scriau, afară de Bil, Puiul de Şopârlă, mult prea copleşit de ultimele evenimente încât să mai fie în stare de altceva decât să şadă cu gura căscată, privind tavanul tribunalului.

— Ce ştii în această problemă? o întrebă Regele pe Alice.

— Nimic – răspunse Alice.

— Absolut nimic? stărui Regele.

— Absolut nimic – răspunse Alice.
— Asta este foarte important – zise Regele, întorcându-se către juraţi.

Aceştia erau gata să scrie pe tăbliţe ce rostise Regele, când interveni Iepurele Alb:
— Neimportant vrea desigur să spună Majestatea Voastră – făcu el, pe un ton foarte respectuos, dar încruntându-se şi schimonosindu-se la Rege în timp ce vorbea.
— Neimportant, bineînţeles, am vrut să zic – se corectă grabnic Regele, apoi continuă cu glas scăzut, pentru sine: Important-neimportant, neimportant-important – de parcă ar fi vrut să încerce care cuvânt suna mai bine.
Unii dintre juraţi notară „important”, iar alţii „neimportant”. Alice stătea destul de aproape încât să poată vedea lămurit tot ce scriau pe tăbliţe.
„Şi-aşa, şi-aşa, tot n-are nicio importanţă”, gândi ea.
În clipa aceasta, Regele, care câtva timp mâzgălise de zor ceva în caietul lui cu însemnări, strigă cu glas răsunător:
— Linişte! apoi citi din caiet: „Regulamentul Patruzeci şi doi. *Orice persoană care are o înălţime mai mare de un kilometru este obligată să părăsească sala de judecată*
Toată lumea se uită spre Alice.
— Eu n-am o înălţime de un kilometru – spuse Alice.
— Ba ai – zise Regele.
— Ai aproape doi kilometri – adăugă Regina.
— Şi ce dacă! De plecat tot nu plec – spuse Alice – şi-afară de asta nici nu este un regulament reglementar: l-aţi inventat acuma.
— Este cel mai vechi regulament din cod – spuse Regele.
— Dac-ar fi aşa, s-ar fi chemat Regulamentul numărul Unu – ripostă Alice.
Regele păli şi închise repede caietul cu însemnări.
— Daţi verdictul! spuse către juriu, cu glas moale şi tremurător.
— Cu voia Majestăţii Voastre, mai sunt încă mărturii de examinat – sări cu mare grabă Iepurele Alb – chiar acum s-a găsit această hârtie.

— Ce e în ea? întrebă Regina.

— Încă n-am deschis-o – spuse Iepurele Alb – dar pare să fie o scrisoare, pe care deţinutul a scris-o cuiva.

— Asta trebuie să fie – spuse Regele – afară doar dacă o fi scris-o nimănui, ceea ce ştim că nu prea se obişnuieşte.

— Cui este adresată? întrebă unul dintre juraţi.

— Nu e adresată deloc – spuse Iepurele Alb; pe partea din afară nu scrie nimic. Pe când vorbea, deschise hârtia şi adăugă: Până la urmă, nici nu este scrisoare, e o poezie.

— E scrisul acuzatului? întrebă un alt jurat.

— Nu – zise Iepurele Alb – şi tocmai asta-i cel mai curios! (Juraţii rămaseră toţi foarte consternaţi.)

— Se vede c-o fi imitat scrisul altcuiva – spuse Regele. (Juraţii se luminară la faţă.)

— Vă rog, Majestate – spuse Fantele – n-am scris eu hârtia asta şi nu se poate dovedi că am scris-o, fiindcă nu e nicio iscălitură la urmă.

— Dacă n-ai iscălit – spuse Regele – cazul este şi mai grav. Sigur că ai scris-o cu gând rău, altfel te iscăleai, ca un om de treabă.

La aceste cuvinte izbucniră aplauze unanime în sală, fiindcă era prima oară în această zi când Regele se arătase cu adevărat isteţ.

— Fireşte că asta îi dovedeşte vinovăţia – spuse Regina – aşa încât decapi…

— Ba nu dovedeşte nicio vinovăţie! îi tăie vorba Alice. Cum, da’ nici nu ştiţi ce scrie în poezia aceea!

— Citeşte-o! porunci Regele.

Iepurele Alb îşi puse ochelarii.

— Cu ce să încep, Majestate? întrebă.

— Începe cu începutul – porunci Regele cu glas solemn – şi citeşte până se termină, apoi te opreşti.

în sală se lăsă o tăcere profundă, în timp ce Iepurele Alb dădu citire acestor versuri:

Aflat-am că ai fost la ea,
Lui i-ai vorbit de chestia mea,
Ea a dat bune mărturii,
Dar spus-a că să-not n-aş şti.

El vorbă le-a trimis că eu fi ascuns la heleşteu;
De urmăreşte treaba ea,
Dai şi tu sigur de belea.
Ei i-am dat una, iară lui, îi dară dânşii două,
Vreo trei sau cam aşa ceva, atâta ne-ai dat nouă,
Pin’ la urmă tot la tine s-au întors iar toate,
Deşi ale mele fost-au, fără doar şi poate.
Dacă pe mine sau pe ea
Ne-ar implica – cumva, cândva —
în astă chestie, el, vezi bine,
Nădejdea-o pune doar în tine.
Credinţa mea e că pe seară,
(Înainte ţandăra să-i sară)
Tu între el şi noi şi ele-ai fost
O piedică, cam fără rost.
Nu-i spune lui că ei îi plăcură,
Şi pentru toată lumea – îmi jură! —
Să fie o taină mare asta!
Atâta îţi mai spun – şi basta!

— Iată proba cea mai însemnată care ni s-a înfăţişat până acum – spuse Regele, frecându-şi mâinile – aşadar, juraţii să…

— Îi dau zece bani oricăruia dintre juraţi care e în stare să lămurească înţelesul acestei „probe“ – spuse Alice. În ultimele minute crescuse atât de mare, încât nu-i mai era câtuşi de puţin teamă să-l întrerupă pe Rege. Eu cred că poezia asta n-are nici pic de înţeles. Toţi juraţii scriseră pe tăbliţe: „Ea crede că poezia asta n-are nici pic de înţeles”; dar niciunul nu încercă să lămurească înţelesul documentului.

— Dacă n-are înţeles, cu atât mai bine – spuse Regele – nu trebuie să ne mai batem capul să-l căutăm… Şi totuşi, mai ştii – urmă, punând hârtia cu versurile pe genunchi şi uitându-se chiorâş la ea. Dacă stau să mă gândesc, parc-ar avea oarecare înţeles… *„Spus-a că să-not n-aş şti.“* Nu ştii să înoţi, nu-i aşa? adăugă îndreptându-se către Fante.

Fantele clătină din cap amărât.

— Am eu aerul că ştiu să înot? răspunse. (Fireşte că n-avea, de vreme ce era făcut cu totul şi cu totul din carton.)

— Ei, până acum stăm bine – spuse Regele, apoi se apucă să mormăie pentru sine versurile: *„El vorbă le-a trimis“* – le-a trimis – a, probabil că juraţilor. *„De urmăreşte treaba ea“* – *ea* e bineînţeles Regina – *„Dai şi tu sigur de belea”.* Păi cum nu! *„Ei i-am dat una, iară lui îi dară dânşii două“* – a, vrea să zică ce-a făcut cu turtele, se-nţelege…

— Da, dar mai departe zice: *„Până la urmă tot la tine s-au întors iar toate”*– îl întrerupse Alice.

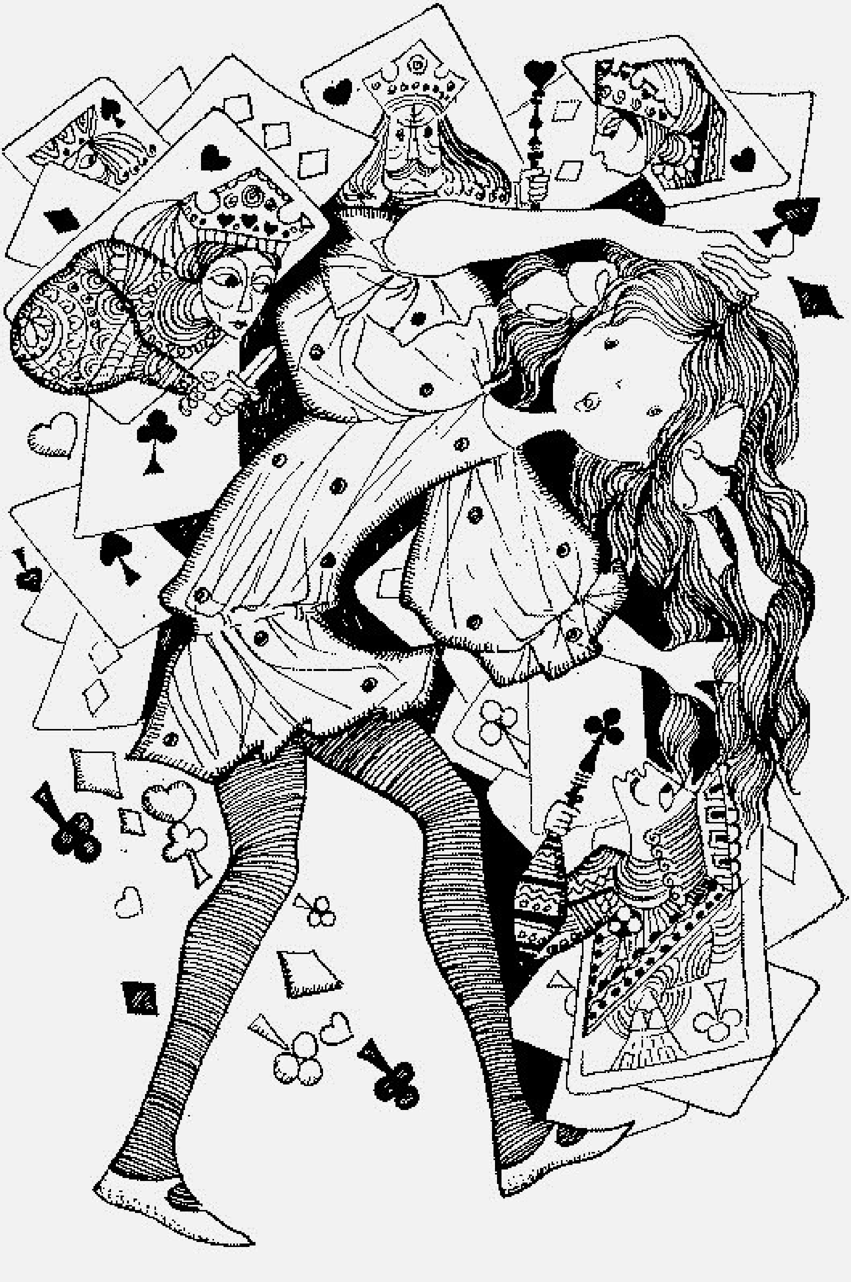

— Fireşte, poftim: aicea-s! zise Regele, încântat că reuşise să demonstreze ceva, arătând cu un deget turtele de pe masă. Nimic mai limpede ca asta. Şi mai departe: *„Înainte ţandăra să-i sară“.* Nu-i aşa, draga mea, că ţie nu-ţi sare niciodată ţandăra? Se adresă Reginei.

— Niciodată! răspunse Regina furioasă, aruncând totodată o călimară în capul Puiului de Şopârlă. (Nefericitul Bileţel renunţase să mai scrie pe tăbliţă cu degetul, fiindcă se convinsese că nu lasă nicio urmă; acum însă reîncepu grăbit, folosind cerneala ce i se prelingea pe faţă, până se isprăvi.)

— Dacă nu-ţi sare, atunci nici vorbele astea n-au sare – făcu Regele, aruncând o privire satisfăcută în juru-i.

În sală domnea mai departe liniştea.

— A fost un joc de cuvinte! strigă Regele mânios, şi toată lumea se grăbi să râdă.

— Juraţii să-şi dea verdictul! spuse Regele, poate pentru a douăzecea oară în acea zi.

— Nu, nu! strigă Regina. Întâi condamnarea şi apoi verdictul!

— Ce prostie gogonată! exclamă Alice tare. I-auzi colo: întâi să condamne şi-apoi să dea verdictul!

— Ţine-ţi gura! răcni Regina, învineţindu-se de furie.

— Ba n-o să mi-o ţin! răspunse Alice.

— Să i se taie capul! zbieră Regina.

— Cui îi pasă de voi? spuse Alice. (Între timp crescuse până la înălţimea ei deplină). Nu sunteţi decât un pachet cu cărţi de joc!

În clipa aceasta, toate cărţile din pachet se ridicară mai întâi în văzduh, apoi se lăsară din zbor asupră-i. Alice scoase un ţipăt scurt – parte de teamă, parte de mânie – şi se strădui să le înlăture, dând din braţe. Şi se văzu tolănită pe mal, cu capul în poala surorii ei, care da binişor deoparte câteva frunze veştede ce fluturaseră din arbori peste faţa fetiţei.

— Trezeşte-te, Alice dragă! Ce mult ai dormit! spuse sora ei.

— O, am avut un vis atât de ciudat! zise Alice, şi-apoi îi povesti surorii ei, pe cât şi le amintea, straniile peripeţii despre care aţi citit voi în această carte, iar când termină povestea, soră-sa o sărută şi spuse:

— A fost, într-adevăr, un vis foarte ciudat!... Dar acum dă fuga acasă, la ceai! S-a făcut târziu.

Iar Alice se sculă în picioare şi o tuli spre casă; şi alergând, se tot gândea, pe bună dreptate, ce vis minunat avusese.

Sora ei, însă, rămase liniştită locului. Cu fruntea sprijinită în palmă, privea soarele asfinţind şi se gândea la mica Alice şi la minunatele ei peripeţii. Până la urmă avu şi ea un fel de vis, şi iată ce visă:

Mai întâi o visă pe mica Alice însăşi; mâinile ei micuţe îi cuprindeau din nou genunchii, iar ochii ei strălucitori o priveau în luminile ochilor; îi auzea mlădierile glasului, vedea cum îşi aruncă, după obiceiul ei, capul pe spate, ca să scape de şuviţele rebele ce-i tot cădeau în ochi.

Şi pe când asculta sau părea să asculte, tot locul din preajmă-i se însufleţi cu straniile făpturi din visul surioarei ei.

Iarba înaltă îi foşnea la picioare, călcată în fugă de Iepurele Alb; prin eleşteul din apropiere înota, plescăind, spre mal, Şoarecele speriat. Auzea clinchetul ceştilor de ceai pe masa Iepurelui de Martie, şezând cu prietenii săi la interminabilul lor ceai, şi glasul ţipător al Reginei, poruncind decapitarea nefericiţilor ei oaspeţi. Copilaşul purceluş strănuta iarăşi în poala Ducesei, pe când în juru-i ploua şi trăsnea cu farfurii şi cratiţe. Iar răsuna în văzduh ţipătul Grifonului, scârţâia din nou condeiul Puiului de Şopârlă, se auzeau iar glasurile înăbuşite ale Cobailor – toate împletite cu îndepărtatele sughiţuri de plâns ale amărâtei False Broaşte Ţestoase.

Şi tot şedea, cu ochii închişi, şi mai că se credea şi ea în Ţara Minunilor – deşi ştia că n-avea decât să deschidă ochii iar, pentru ca totul să revină la cele ştiute – iarba să foşnească bătută de vânt şi eleşteul să se înfioare din unduirea trestiei, zornăitul ceştilor de porţelan pe masa de ceai să se prefacă în clinchet de zurgălăi la gâtul oilor, iar răcnetele fioroase ale Reginei – în strigătele ciobănaşului. Şi strănutatul copilului, şi ţipătul Grifonului, şi toate celelalte glasuri stranii ştia că s-ar schimba în vălmăşagul de zgomote ale curţii forfotinde ale fermei, iar mugetul vitelor, în depărtare, ar înlocui amarele sughiţuri de plâns ale Falsei Broaşte Ţestoase.

În cele din urmă şi-o închipui pe această surioară a ei cum avea să fie cândva, când va creşte mare şi va fi o femeie în toată firea; şi-o închipui păstrând, de-a lungul anilor maturi, aceeaşi inimă simplă şi iubitoare ce o avea în copilărie; îşi închipui cum va aduna în preajmă-i alţi micuţi şi cu poveştile ei năzdrăvane – poate chiar cu visul din Ţara Minunilor – le va aprinde luminiţe în ochi, şi cum va lua parte la mâhnirile lor, oricât de neînsemnate, şi la curatele lor bucurii, amintindu-şi propria ei copilărie şi fericitele zile de vară.

LEWIS CARROLL